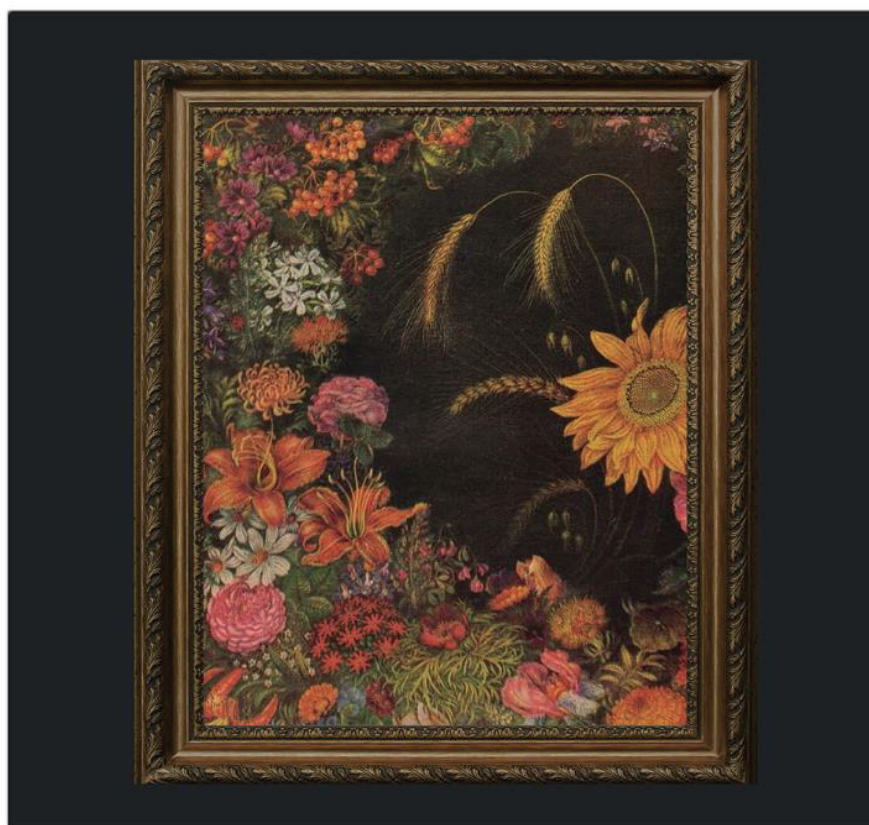

РЕНТИМЕНТО

ЖУР- 220001Б
НУБІП УКРАЇНИ

-Катерина Білокур-
-Цар-Колос-
Доля випробовує тих,
хто намірився іти до великої мети

Над альманахом працювали

Головний редактор

Петрук Тетяна

Заступник головного редактора

Махонюк Єлізавета

Редактори

Булка Анна

Коржук Олег

Гришко Вікторія

Ожерельєва Олександра

Курганевич Йордана

Головні дизайнери

Хацько Ілля

Касенюк Єгор

Дизайнери

Куксач Єлізавета

Лазюк Катерина

Мойсак Діана

Зміст

Передмова с.4

Філософія життя с.7

Мій вибір журналістика - чому? с.9

Університет. Знайомство с.12

Щастя кожного у кожному таїться с.14

Вилітають з льотка на роботу ще заспані бджоли... с.18

Хто мудрий, той і добрий с.20

Початок гарний - не дрібниця, хоч починається з дрібного с.23

Змінюючи наші думки, ми здатні змінити життя с.24

Якщо ти вдячності чекаєш за добро, ти не даруєш - продаєш його с.28

Усі бажають аби щось та відбулося, та всі бояться аби щось таки не сталося с.29

Коли йдеш, не знаючи куди, здивуєшся, прийшовши не туди с.30

Одне сьогодні варте двох завтра с.32

Час – найцінніше, дароване долею людям, і те, що найменше цінує

людина в житті с.33

Уважні будьте до своїх думок - вони початок вчинків с.36

Чим ближче крах імперії, тим жорстокіші її закони с.38

Право вище влади с.41

Грозою небо навпіл розколото... Будити треба душі послулі. Слово сьогодні –

не на вагу золота, слово сьогодні - на вагу кулі! с.46

Війна - це нині зовсім не кіно. Це - доль трагічні злами...

Це - тут, тепер і з нами с.49

Післямова с. 53

Pentimento

-

явище у мистецтві, де нова картина вимальовується вже поверх старої.

Для нас - це нові уявлення та погляди, що утворилися на рештках старих,

становлення через полум'я, з попелища якого постає новий погляд на світ,

переродження, яке далось страшною ціною...

Передмова

REPENTIMENTO – УДОСКОНАЛЮЙМО СЕБЕ!

... «Здаватися людиною, - не те, що нею бути...

Звання людини не народженням - життям треба здобути!»

.... Так означив своїм юним колегам істину, у якій утверджуюся пройденими дорогами і прожитими роками.

І так одноставним акордом спільної згоди завершили вони узагальнений підсумок творчого колективного пошуку, опрацювавши впродовж першого року навчання два десятка спеціальних творчих завдань.

І це уже – вп'яте!

За традицією, що склалася в НУБіП України з часу започаткування підготовки журналістів, першокурсники працюють у навчальних групах за моделлю редакційних колективів, виконуючи спеціальні творчі завдання, які згодом укладають у колективно створені та видані за сприяння ректора університету академіка Станіслава Ніколаєнка у Видавничому центрі університету альманахи-дайджести. Наша своєрідна школа «Педагогіки творчості» - це прагнення синтезувати основи теорії і основи творчості через конкретний історичний досвід державотворення та журналістського професійного самоствердження. Подаю це майбутнім журналістам через факти, як єдиний критерій правди історичної, та через принципи, що сукупно складають правду моральну. Авторський афоризм: «Журналіст не може бути кольоровим, журналіст зобов'язаний бути об'єктивним і справедливим» є узагальнюючою формулою такого синтезу і такого морально-етичного професійного наративу журналістики.

Водночас найважливішим елементом підготовки журналіста-професіонала є щоденна наполеглива робота зі словом і над словом, продукування творчих робіт за пропонованими оригінальними спеціальними творчими завданнями, теми і відповіді на котрі не відшукати в неозорих глибинах і обширах інтернету. Таким чином формується синергія творчості, котра має матеріалізуватися у сюжетах на студентському телеканалі «Свій НУБіП», в альманахах-дайджестах студентських робіт, у публікаціях на сайті університету та в газеті «Університетський кур'єр», у сюжетах, поширених різними інтернет-ресурсами... Ось і цього разу уже сама назва колективної творчої роботи – PENTIMENTO – змусить читача, взявши до рук збірку, замислитися: про що це?.. У тому й сенс креативності, надто ж у журналістиці, щоб захопити уяву, дати поштовх роздумам, співпереживати та отримувати нові емоції і нові знання.

І навіть коли тобі відомо, що Pentimento – це переосмислення, техніка написання художником картини, коли готове полотно його творець, можливо, через роки і десятиліття, дописує новими акцентами, - ти все ж заглиблюєшся і дошукуєшся, чому, як і для чого митець, реалізуючи нову версію, здійснює своєрідну реконструкцію в творчому процесі, удосконалюючи, фактично, себе – попереднього, колись не зовсім зрілого, без того життєвого і морального досвіду, який приходить з часом і змушує взяти до рук пензля та повернутися до свого дітища...

Журналіст – той самий творець. А юний здобувач професії, працюючи зі словом, - ловить удачі, удосконалюючи себе від роботи до роботи, зростаючи і творчо піднімаючись до зрілості майстра... І як картина, випрацьована творчою уявою митця-художника технікою *Pen-timento*, ніколи не може бути копією, завжди особливо поціновується саме як оригінальний мистецький витвір, - так і твори юних журналістів є оригінальним продуктом їхньої творчості.

Уважний читач помітить творче змушніння першокурсників від теми до теми, від твору до твору, осягатиме не за літами мудру патріотичну і людську позицію авторів, чию юність обпалила війна, милуватиметься вільним летом творчого осягання себе у цьому неосяжному світі і неосяжного Всесвіту у собі...

Щастя вам, мої юні друзі-журналісти, на великій творчій і життєвій дорозі! Хай ваші щирі талановиті перші творчі здобутки стануть не тільки апробацією вашого вірного професійного вибору, але й нехай будуть прочитані вашими дітьми і дітьми ваших дітей, як маячок у великий світ Життя... Маячок, зі світлом від вас...

І пам'ятайте: про що б ви, друзі, не писали, - ви завжди пишете про себе! І що б ви, друзі, не творили, - ви завжди творите себе!..

Іван Чиж, шеф-редактор

Філософія життя

-Олег Дишкант-

Сутність філософії нашого життя криється в кожному з нас.

Напевно кожному знайомий стан, коли, хочеш не хочеш, починаєш замислюватися про вічне. Про життєві цінності і пріоритети, про те, яку роль відіграєш або можеш відіграти в житті інших людей, про те, що чекає тебе, тощо.

З приводу цього, Альберт Ейнштейн сказав: «Щаслива людина занадто задоволена сьогоденням, щоб надто багато думати про майбутнє».

З приводу щастя, Аристотель вважав - «Щастя на боці того, хто задоволений»... Задоволений у тих аспектах, у яких бере участь: сім'я, друзі, навчання, допомога, самовираження, будівання відносин тощо.

На мою думку, більш точно бачення щастя зазначив Григорій Сковорода: «Ти хочеш бути щасливим? Не шукай щастя за морем, не проси його в людини, не подорожуй планетами, не змагайся палацами, не повзай земною кулею, не блукай Єрусалимом... Все проходить, тільки любов залишається після всього...». Тобто щастя - у тобі самому.

Щастя кожного у кожному таїться

-Алла Горська-
-Козак Мамай-
Якщо ти порожній, то можеш
наповнитися будь-чим

Мій вибір - журналістика. Чому?

Сьогодні ми живемо в епоху постіндустріального суспільства, де основним інструментом, що ним виробляється, є інформація, що створює неймовірне підґрунтя для такої професії як журналіст. Ліцейські роки дозволили мені реалізувати свій потенціал, працювавши над проектами міністерства друку та інформації ліцейського учнівського самоврядування. Завдяки цьому чудовому досвіду я і знайшла себе у сфері журналістики. Професія журналіста для мене завжди асоціювалась з рухом, вона вимагає від тих, хто присвятив їй своє життя, постійного руху вперед, приваблює своєю різноманітністю, непередбачуваністю, неординарністю. Коли я вибирала цю професію, я дивилася в першу чергу на плюси та мінуси, а тільки потім на заробітну плату. Мій характер повністю збігається з рисами журналіста: допитливість, самовідданість, комунікабельність, креативність, кмітливість і нескромність. Кореспондентів часто направляють за репортажем в гарячі точки. За своє здоров'я і життя я не боюся. Звичайно, мені ще треба багато чому навчитися. Але ж з цією метою я вступила до профільного вищого навчального закладу, де вчать підносити інформацію об'єктивно та насичено. Творімо майбутнє України разом!

Юлія Захарова

У світі стільки професій – що обрати щось одне просто нереально. Тим паче у дитинстві де усі професії тобі здаються цікавими та легкими. У дитсадку, за словами моєї мами, я хотіла стати перекладачем індійської мови, хоча цього й не пам'ятаю, у школі вивчала німецьку та хотіла стати перекладачем, далі, десь у 5 класі, я переосмислила все і забажала стати поліціанткою, а потім й більш конкретно - суд, мед. експерт, бібліотекар, робота з дітьми. Ближче до кінця школи я збрала в купу свої переваги та недоліки, сильні та слабкі сторони та оголосила батькам мою нову ідею – журналістика. Їм ця ідея сподобалася набагато більше, ніж всі попередні. Батько сказав «Пробуй!», мама сказала, що мені це пасує і що в мене є все для гарного старту. На моє рішення також посприяли мої смаки: любила та люблю дивитися проекти незалежних журналістів, наприклад Тетяна Микитенко («Рагулі»), та Роман Вінтонов («#@)??\$0») або ж «Телебачення Торонто»). Так я і прийшла до висновку. Зараз, вже навчаючись на першому курсі вивчення журналістики, впевнилася, що мені дуже подобається навчальна програма. Коли викладачі розказують, чому навчить нас їхній предмет, я кожного разу радію. Просто знаю, що мені це потрібно, знаю, що мені цього бракує. І коли я сиділа і слухала про що будуть мої майбутні предмети – я одразу зрозуміла – це те, що мені треба, те, чого я хочу, те, чого мені бракує, те, що мені так не вистачало. І так з кожним предметом! Дуже щаслива знати, що я заповню пробіли моєї особистості. Можливо, я не буду працювати за освітою, але точно стану кращою версією себе. Саме тому я обрала журналістику і зовсім не шкодую про свій вибір.

Тетяна Петрук

Мій вибір журналістики від початку був більш прагматичним. Міркував: якщо я навіть не буду працювати за спеціальністю, університет дасть мені корисні навички, - вміння писати та редагувати тексти та твори, покращити дикцію і взагалі навчитися повноцінно розмовляти та добре себе почувати у кадрі та на публіці. Але "завдяки" російському вторгненню у нашому суспільстві виявилось безліч проблем, однією з найбільш важливих з-поміж котрих - дефіцит повсякденної інформації українською мовою. Про що я?.. Приклад з життя. На початку літа я брав собі цуценя, намагаючись знайти якусь інформацію про породу, виховання чи годування. Українською була лише перше посилання браузера, всі інші були або російською, або заблоковані. І такий безлад панує на максимально різних рівнях людського побуту. Урок, як полагодити велосипед, приміром, чи зварити кашу, огляд нового музичного альбому, чи просто перелік хороших барів поруч з вами, цього всього просто немає, а якщо є, то недостатня кількість. Саме тому, я, як майбутній журналіст, хочу заповнювати цей дефіцит і **просувати український контент**.

Ілля Хацько

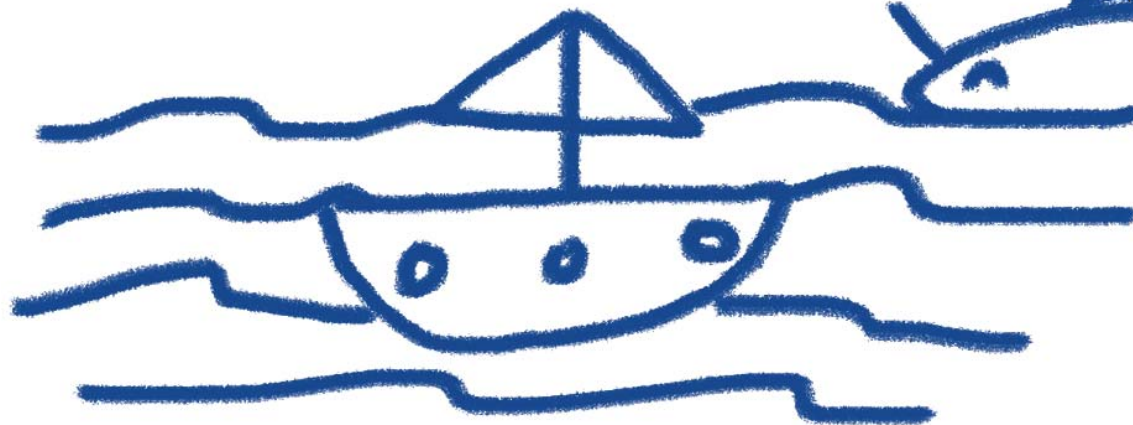
Мій вибір на журналістику випав якось неочікувано, але коли я «втягнувся» в цю сферу, я зрозумів, що професія журналіста відчинить мені безліч можливостей у подальшому житті. Журналістика не така легка, як на перший погляд може здаватися, але вона неймовірно цікава та багатогранна. Ця сфера діяльності відкриває тобі не тільки нові знайомства, а і нове бачення світу. Журналістика - дає нам змогу побачити чи відчувати погляди інших людей на цей світ, завдяки блогерам та інтернет контенту світ отримує інформацію про війну, яка зараз триває у нас. За допомогою цієї сфери ми можемо побачити, хто є справжній патріот нашої Батьківщини, а хто є зрадником.

Олег Дишкант

Кожен з нас повинен знайти себе у житті. Я себе знайшла у сфері журналістики.

"Чому саме журналістика?" - запитаете ви, а я відповім, що у нашому суспільстві багато несправедливості та безкарності у багатьох сферах діяльності, куди майже всі журналісти, та й, в принципі, наша влада не бажають втручатися. Але я не готова з цим миритись. Я дуже сподіваюся на те, що у мене все вийде, та я зможу зробити внесок у розвиток суспільства. Адже журналісти в першу чергу працюють на правду для народу. Звісно, нашому поколінню буде дуже важко пробитися у сфері журналістики в такий нелегкий для України час, але ми сподіваємося на краще та віримо у свої сили. Слава Україні!

Швець Дар'я

«Ніхто не погне міцної слави від будь-якого покликання, якщо працю за цим покликанням не вважатиме за найсолодшу, більшу від самої слави втіху»

Г. Сковорода

Вибір професії – один з найважливіших у житті людини. Обрати те, чим будеш займатись наступні роки свого життя, не легкий труд. Постійні пошуки себе в різних сферах, вагання: чи це те, що насправді мені потрібно? Але пройшовши цей тернистий шлях, я з точністю можу сказати: мій вибір – журналістика.

Багато води вже втекло з того часу, коли я обрав свій напрям. На це вплинуло багато факторів, такі як багатоманітність напрямків, охоплюваних цією професією, вічна актуальність та суспільне значення. Як казав Альфред Чарльз Норткліф: «Журналістика: мистецтво пояснювати іншим те, що сам не розумієш». Бути обізнаним у різних сферах людського життя, постійно заглиблюватись у невідомі тобі теми й пояснювати їх широкому загалу простою мовою – ось що приваблює мене в цій галузі. Я готовий плідно працювати, постійно відточувати свої навички, вчитись новому, що є найголовнішим показником того, що я на правильному шляху.

Алещенко Кирило

❄ Університет. Знайомство ❄

Я студент. Як дивно для мене звучить ця фраза. Досі не можу повірити, що моє шкільне життя закінчилось. Банально звучить, але це так. Я навчаюсь в Національному університеті біоресурсів і природокористування України. Чому саме він? Колись тринадцятирічна дівчинка вперше приїхала до Києва й закохалась в нього настільки, що по закінченню 11 класу і думки не могло бути про якийсь інше місто. Що стосовно університету, цей вибір став неочікуваним навіть для мене. Можливо доля мала скластись саме так. Тільки переступивши поріг НУБіП я була впевнена, що далі навчання продовжу саме тут. Про це свідчить подана всього одна заява на вступ і лише у цей навчальний заклад. Я досі не знаю, чому я зробила саме такий вибір, але зовсім не пошкодувала про це. Ось тепер вже доросла Катя, йдучи коридорами університету, розуміє, що цей вибір був дійсно правильним. Я відчуваю себе у тому місці, де і маю бути.

Я намагаюся ловити всі моменти, брати максимум від навчання, від людей, які мене оточують, і просто насолоджуватися тим, де я зараз.

Катерина Домбровська

Коли я вперше переступила поріг нашого університету, я одразу здивувалася неймовірним краєвидам, що відкривалися з кожної хвіртки навчального простору. Перше моє знайомство в НУБіП, на великий подив, було зі Степаненком Миколою Івановичем, який зачитав вірш Вінграновського, чим ще більше переконав мене, що я хочу навчатися саме в цьому навчальному закладі. За перший тиждень навчання в університеті, на деяких парах у мене перехоплювало подих - так вражала ерудованість наших викладачів, які без жодного пафосу та з відкритим серцем готові відкривати нам щось нове й давати нам нові знання, щоб ми могли стати непересічними журналістами. Звісно, в перші дні навчання було трохи важко, але мені допомагали дівчата, які живуть разом зі мною в одному гуртожитку. Тому враження про НУБіП, про людей, які навчаються та викладають в ньому, дуже приємні.

Швець Дар'я

Ось і настав перший день у дорослому житті. Хоча дорослим я став ще з моменту навчання у військовому ліцеї, але ж той вибір, напевне, був не досить дорослого хлопця, а ще зовсім юного... Розуміючи, що перший курс дуже відповідальний, оскільки з нього починається вступ до спеціальності, вирішив провести його з максимальною користю. Перші два дні нас ознайомлювали, у форматі онлайн, з усіма деталями навчання. Та от прийшов час відвідування університету, знайомство з викладачами та одногрупниками, чи краще сказати, майбутніми колегами. Зустрілись ми з куратором, біля нашого факультету та й вирушили у «світ знань»...

Олег Дишкант

Я довго вагався який ВНЗ обрати: читав безліч матеріалів, відгуків, спілкувався зі студентами різних вишів. І ось моїм вибором став саме НУБіП України. Приїхавши на Голосіїв, щоб подати документи, я одразу закохався в цей район. Голосіївський ліс, що нагадує мені колорит і природу рідного краю – Сумщини, зручне розташування інфраструктури, велика кількість студентів. Я одразу зрозумів, що це те, що мені потрібно. Найбільше я хвилювався перед заселенням до гуртожитку. Це через невідомість і постійні роздуми: а якщо не зустріну там споріднену душу, як далі жити з ними... Та все ж поште відчуття підказувало, що ці хвилювання марні. І це насправді виявилось так. Я зустрів, певною мірою, нову сім'ю. Прокинувшись зранку, я одразу відчув цей запах свята в повітрі. Єдине за що я не переживав – мої одногрупники. Вже до цього ми роззнайомилися, згуртувалися і разом кушили квіти своїм кураторам. Усі дуже добрі, завжди прийдуть на допомогу, навіть ще не побачившись, ми стали однією сім'єю. Посвята в студенти була дуже величним видовищем. Я відчував емоційне піднесення та радість: нарешті я студент!

Алещенко Кирило

Ранок. 12 градусів за Цельсієм. Прокинувшись з упевненим відчуттям того, що проспав, однак, наручний годинник вивів мене зі ступору і вселив надію на гарний день. Одягнувши капці, і накинувши на себе теплу батькову сорочку, завершивши всі стандартні водні-ранкові процедури, я зайшов до кухні, і поринув у знайоме кожному відчуття "ранку у своєму домі". Після усього цього одягнувшись максимально презентабельно відправився у дорогу. Під університетом я зустрів людей, з якими я буду вчитися і співпрацювати найближчі чотири роки. Дочекались куратора, вона відвела нас до актової зали, де повинна була відбутися посвята. Ми всілися. Декілька промов, декілька пісень. Я одним із перших вилетів із зали та побіг по сходах до гардероба. Одягнутий, я чекав всіх на вулиці, щоб зробити перше спільне фото нашого курсу, з людьми, які стали моєю майбутньою сім'єю.

Ілля Хацько

Зараз, сидячи в кімнаті мого гуртожитку, приємно згадувати, як я сюди потрапила... А все почалося влітку, коли після складання НМТ, я почала думати, куди вступити. Вибір вишів був величезний. Понад усе мою увагу привернув НУБіП і на нього я поклала великі надії. Я довго вагалася, куди відправляти заяви на вступ, тому відтягувала до останнього: надіслала я їх за 13 годин до припинення прийняття заяв. Мабуть, запам'ятаю це назавжди – вранці, після того, як прокинулася, зайшла в єдиний кабінет і побачила те, чого давно хотіла: мене рекомендовано на вступ у НУБіП! 18 вересня я заселилася в гуртожиток, і вже зі всіма подружилася... Дівчата в моїй кімнаті – просто чудо! Тут завжди весело, тут справді панує дружня атмосфера. На наступний день відбулась посвята, ми зібрались групою, й подумки проказали: "Приємно познайомитися з тобою, НУБіП!"

Тетяна Петрук

Щастя кожного у кожному таїться

Щастя – це поняття дуже суб'єктивне. То де ж це щастя ховається, і де його знайти? Можливо, воно заховалося десь в затишних будиночках Мілану, чи залізло на вершечок Ейфелевої вежі в Парижі? Можливо, воно на глибині в Чорному морі або спокійнісінько гуляє собі, гублячись в юрбах людей на вулицях Китаю? А може, воно там, де ми зовсім його не помічаємо? Можливо, воно лежить на дні калюжі в холодний дощовий день і чекає, поки його піднімуть, або стоїть в кутку вітрини магазину з солодощами в самому центрі міста? А раптом воно ходить кожного дня зовсім поруч, кожного ранку будить і бажає гарного дня, а на ніч вкриває ковдрою?..

А раптом воно навіть в тобі самому? Ну, знаєш, ти ходиш, нарікаєш на відсутність щастя, шукаєш його в інших людях, а воно насправді сидить в тобі, таке маленьке і непомітне, ніким не виплекане щастя?..

Вікторія Гришко

Люди часто помиляються, коли кажуть, що щастя криється в матеріальних цінностях. Ні... це облуда. Іноді почуття щастя ти знаходиш неочікувано, наприклад, коли чуєш його пісні в метрополітені або коли ваші погляди перетинаються. І саме в цей момент ви наче потрапляєте в інший всесвіт, а час зупиняється і навколо вас вже нікого не існує, тільки ви - двоє. **Щастя - це коли ви обидвоє змерзли** від прохолодної, зимової погоди, але він віддає тобі свою шкірянку зі словами: "**Мені не холодно, мене гріє твоя усмішка**".

Щастя - це тоді, коли ти плачеш, смієшся, дивуєшся, радієш... Одним словом, коли ти **живий...**

Швець Дар'я

Іноді людям просто сумно без жодних причин. Іноді люди не розуміють, чому вони відчувають себе нещасними. Але і те, що у людини є якісь проблеми, не означає, що людина не може бути щасливою та радіти життю. Прикладом тому є важкохворі люди, в яких у житті проблеми, на які навіть не можна вплинути, але вони, все ж таки, можуть бути щасливі. На мою думку, так трапляється тому, що людям властиво зациклюватися на поганому. Є такі чудові вислови: «**Ніхто тебе не врятує, крім тебе самого**» та «**Допоможи собі сам**». Сумніваюся, що хтось зможе допомогти, якщо людина сама себе налаштує на поганий лад, хіба що відволікнеться.

Тому кожна людина має сама собі давати умовного ляпаса і шукати в собі щастя, нагадувати собі про все хороше, що є в житті та просто – **бути щасливим, бо ми того варті!**

Тетяна Петрук

Усі люди прагнуть щастя, шукають його, хоча і не знають, як насправді воно виглядає. Вони живуть надіями та прагненнями, потім досягають бажаного і розуміють, що воно абсолютно їм не потрібне. Більшість проживає довге життя і лише наприкінці розуміють, що щастя - **в дрібницях**: у ранковій каві, теплій погоді або грозі, в живих та здорових батьках, хороших та вірних друзях. Щастя приносять нам ті речі, про які ми навіть не замислюємось, але вони є складниками нашого життя й дають змогу посміхатись, радіти простому та буденному. Більшість людей цього не усвідомлює і вважає, що щастя не існує. **Щастя – це духовний стан**, те, що знаходиться всередині нас і те, що ми відчуваємо. Потрібно вміти цінувати все, що в нас є і жити стане набагато легше і приємніше.

Ожерельєва Олександра

У різні періоди життя в кожній людині є моменти, які можна назвати щасливими хвилинами, щасливим часом. Просто людина могла не помітити свого щастя. Хтось мріє про шматок хліба, хтось про власний острів, а хтось хоче прочитати рідкісну книгу або побачити певний витвір мистецтва. Не буває конкретного поняття. Для кожного воно індивідуальне. Проте, на мій погляд, щастя усе ж таки не в цьому. **Щастя - це мати вірних, незрадливих друзів**, здатних у будь-яку хвилину прийти на допомогу. Я знаю, що якщо станеться біда, я можу розраховувати на тверду руку друга. Він допоможе мені порадою, запропонує реальну допомогу. Щастя неможливо описати словами. Це щось прекрасне і приємне, воно не матеріальне. **Всі ми гідні щастя.**

Юлія Захарова

Чи може людина бути щасливою наодинці, сама з собою? Деякі люди шукають щастя в інших, бо просто бояться піти на розмову з собою. Вони бояться вийти на бій зі своїми проблемами й програти. Тому щасливими вони залишаються лише поки пов'язані з іншими людьми. Моя філософія, **- не мучити** себе, витрачаючи час і сили, тим, що від тебе не залежить або тим, що вже не зміниш. Її основана ідея - **бути чесним та іти на контакт із собою**. Вона каже: «**Якщо ти не будеш щасливим сам із собою, то й іншим щастя дати - не спроможний**».

Ілля Хацько

«Чи є така пташка, яка б змогла прожити без крил, без польоту, без неба?... Чи є на світі хоч одна людина, яка з малих літ не прагнула б відшукати в цьому житті своє земне щастя?»... Особисто для мене щастя - **це кохання у всіх його проявах**. Любов батьків до своєї дитини, бабусі та дідуся до онуків, чоловіка до жінки. Здається, що це і є сенс буття — любити. Ці почуття окриляють, здається, ти просто забуваєш, що ти на землі та просто починаєш літати від щастя.

Ліза Куксач

Людина постійно отримує враження. Звичайний похід в кіно або в супермаркет, зустріч з друзями чи сім'єю – це все емоції, а від емоцій завжди - спогади. Я не можу казати за всіх, але для мене, враження які ми отримуємо, чи то гарна ситуація, чи погана - це і є щастя! Ми живі, нам буває погано, а буває добре, ми плачемо і сміємося, ми опускаємо руки, коли щось не виходить і через деякий, час зрозумівши, що ми все зможемо, - починаємо все спочатку. У кожному із нас таїться щастя, про яке ми можемо промовчати, бо воно лише для нас. Воно приходить у різних формах, але зазвичай в дрібницях. Не всі розуміють, що щастя вже тут і що воно цілковите!

Катерина Лазюк

То що ж таке щастя? На це питання вже багато віків намагаються дати відповідь безліч філософів. Як казав Волт Дісней: «Щастя – це стан душі. Ти можеш бути щасливим, а можеш бути нещасним – все залежить від твого погляду на речі». Багато зірок, отримавши величезну купу статків, не відчувають себе щасливими. Але чому? Це безперечно дає насолоду, але вона діє не довго. Тоді що ж робити? Є дотепний вираз: «Добре там, де нас нема», тому жити треба тут і зараз, насолоджуватись світом, шукати щастя у дрібницях. Улюблена робота, гарна погода, успішно закінчений проєкт – це лише маленький перелік тих дрібничок від яких можна отримувати насолоду постійно. Тому не треба їхати за три дев'ять земель і там шукати щастя. Воно поруч. Воно всередині нас, всередині нашого серця.

Алещенко Кирило

Мабуть, у світі є одне слово, яке не має конкретного визначення. І це слово - щастя. Життя людини охоплює безліч подій та емоцій. Ми можемо мати ті ж самі речі, той же статус і водночас можемо бути щасливими по-різному. Кажуть, щастя - це кохання, але ж і кохання буває різним. Для когось, кохання - це страждання та біль, а хтось просто починає "літати" у вирі своїх почуттів. Людина може сказати, що щаслива, дивлячись на красу природи - це щастя в моменті. А може зрозуміти це, ставши вже дорослою особистістю, проживши все життя й оцінивши реалії. Ми різні та по-різному усвідомлюємо рівень щастя всередині себе. Якщо ж це відчуття незнайоме, то краще бути в колі щасливих людей, бо без відчуття щастя всередині, наше життя - й не життя зовсім.

Ліза Махонюк

Щастя... Всі люди трактують це поняття по-своєму. Неможливо зробити когось щасливим, не знаючи, що для цієї людини щастя. Тому з людьми потрібно говорити на цю тему, якщо ти хочеш розсмішити людину, зробити її щасливою. Потрібно запитати як це зробити. Звучить дуже легко, хоча насправді - це не так. Тема щастя для сучасного суспільства є не надто популярною, навіть закритою. Особисте щастя не хочуть обговорювати з іншими людьми. Це здається надто нав'язливо та не правильно для більшості людей.

Мабуть, ця справа пов'язана зі стереотипами, на кшталт: «Нічого не розповідай, можуть наврочити».

Олег Коржук

Одного разу мене запитали : «Що таке щастя?». Мені знадобилося трішки часу, щоб дати відповідь на це запитання. І я зрозуміла, що робить щасливою саме мене, - це люди. Так-так, саме люди. Уявіть, якби у вас не було друзів, сім'ї та й загалом спілкування, що б ви відчували? Чи змогли б Ви назвати себе щасливою людиною? Стосовно мене, цією відповіддю однозначно було б - Ні! Люди дають нам емоції, як хороші, так і негативні, вони можуть подарувати безмежне відчуття щастя або ж сум. Тому й істинна проста – щастя кожного у кожному таїться!

Не варто шукати його у чомусь незвичному, невідомому. Воно у простих речах, у людях. Треба всього лиш навчитись це помічати.

Катерина Домбровська

Особисто для мене, щастя - це коли поруч зі мною близькі люди й вони здорові, коли мама посміхається.

Я щаслива, бо можу допомагати людям, які цього потребують. Я щаслива, бо можу здобувати вищу освіту і цей список має ще безліч пунктів. Я щаслива, бо я жива... А ще, я впевнена, що кожен українець стане щасливим, коли настане мир. Після повномасштабного вторгнення на територію України, я зрозуміла, що все набагато простіше, аніж здається. Потрібно радіти тому, що прокидаєшся вранці без шуму ракет, в теплому будинку...

А на кінець хочу процитувати уривок з вірша видатної української поетеси Ліни Костенко, з яким я погоджуюся: «Мені страшно признатися: я щаслива.»

Курганевич Йордана

Вилітають з льотка на роботу ще заспані бджоли...

Ранок. Тиша. Спокій. Місто ще спить. Тільки сонце не спить – прокидається.

Люди сплять. Тільки десь зрідка чути звуки життя. Десь мама заспокоює немовля, що зовсім недавно прокинулось від нічного кошмару. Якийсь студент тільки що закінчив писати роботу. Віддалено чути звуки новин з телевізора, перед яким заснула самотня бабуся. Десь чути шум клавіатури: програміст дописує код. Працівники метро готуються до відкриття. Падає листя, що його дбайливо замітає вітер. Чути перших пташок.

Тетяна Петрук

Іноді нам не вистачає в житті простих речей: щастя в дрібницях. Нам не вистачає прогулянок та емоційної розрядки, зазвичай ми живемо, не помічаючи всієї краси, що нас оточує. Забуваємо про усмішку, радість... Потрібно дозволяти собі бачити красу, йти за покликом життя, відриватися від роботи й хоч на мить відлетіти думками кудись далеко, там, де твої мрії, там, де спокійно і приємно знаходитися.

Єлизавета Куксач

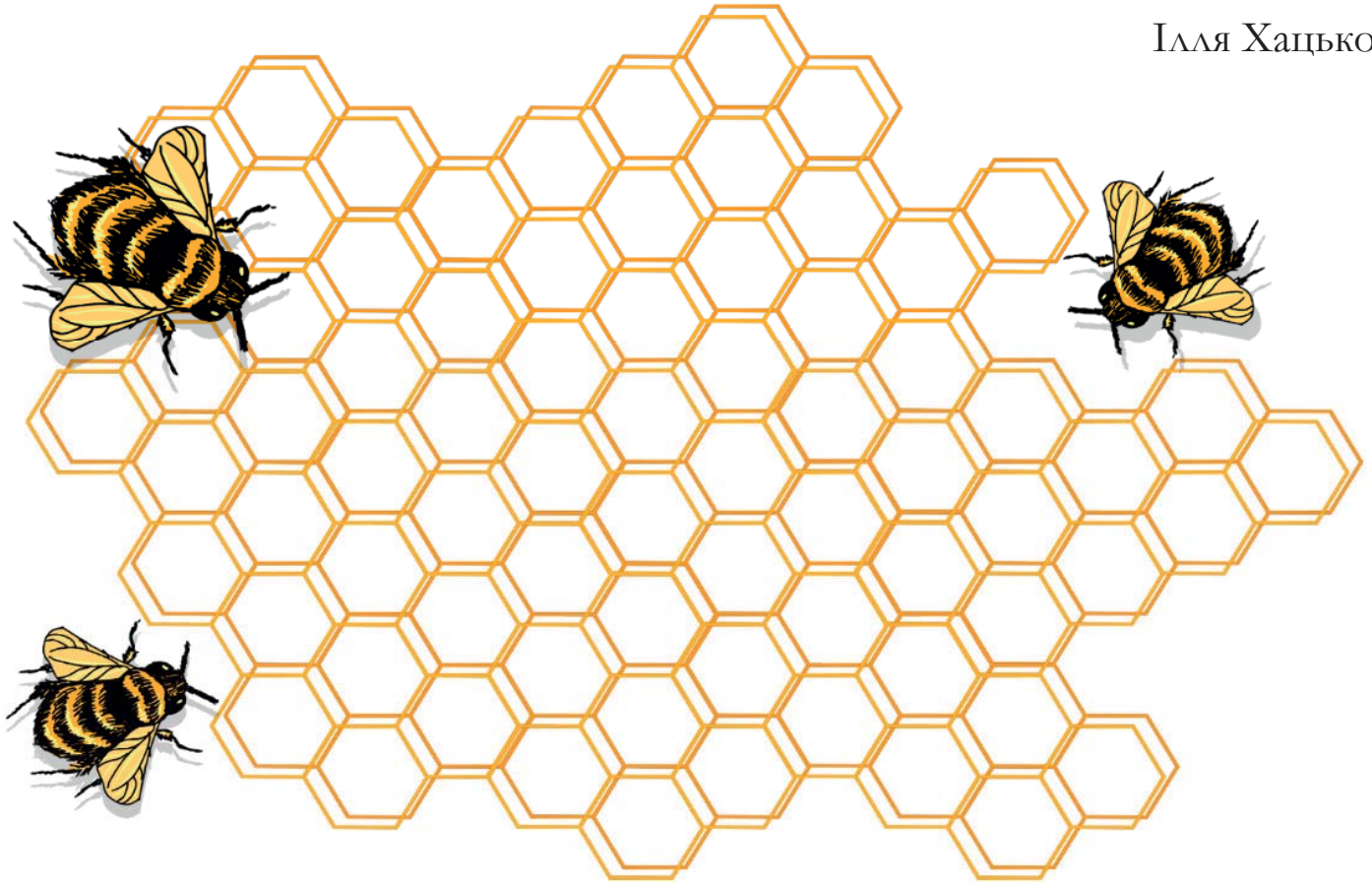
Звісно ти вже ніде не відчусь тієї самої теплоти, що і на батьківщині, у рідному місті, селі, але це не означає, що ти не можеш розпалити своє власне тепло десь в іншому місці, почуття не будуть ті ж самі, вони будуть інші, але не гірші, це частина життя, іноді потрібно відмовитись від одного блага, щоб створити інше, своє, й хто знає, можливо навіть краще ніж те, що було у тебе раніше... Важливо завжди дивитися уперед...

Єгор Касенюк

Це особливе відчуття, яке тебе накривас, полонить, коли ти згадуєш важливі моменти свого життя. Наша сім'я не багата, - кожен у ній митець, який не марить збільшенням капіталу, або вчений, яких зарплатнею теж не шанують... Та завдяки трудам мого дідуся ще до мого народження, він отримав децицію землі під Києвом, у невеликому дачному кооперативі... Це місце неймовірної краси, про яке ніби писав Шевченко «І лани широкополі, і Дніпро, і кручі» ...Згадую його, і моє серце наповнюється неймовірною теплотою, а голову бентежать спогади...

Ілля Хацько

Наше життя уособлює твір Григорія Сковороди "Бджола та Шершень". Люди поділяються на тих, які працюють, намагаються робити все старанно, а є й ті, котрі не мають мети у житті та ведуть свій спосіб життя майже летаргічно. Необхідно знаходити золоту середину, не перепрацьовувати, мати час для себе, але і не сидіти без діла.

Єлізавета Махонюк

Як і у бджіл, в людських родинях є власні шкідники, тільки вони трапляються у вигляді агресії, ненависті, непорозуміння один до одного, навіть фізичного рукоприкладства. Всі в такій родині ніби зовсім байдужі одне до одного, не цікавляться ані справами, ані інтересами, ані проблемами, не знають, хто чим живе... Але ж у світі, на щастя, не всі такі родини. Є такі, у кого їхній комфорт та комфорт сім'ї стоїть на першому місці.

Діана Мойсак

-Іван Марчук-
-Пробудження-
Пробудження совісті – ознака
величі душі.

Хто мудрий, той і добрий

Для мене мудрість - це коли людина вмє правильно розставити пріоритети. У великий глечик під назвою "Життя", перше потрібно класти велике каміння, потім дрібне, а вже потім засипати все піском.

Велике каміння - це сім'я, духовні цінності. Дрібне каміння - це дім, машина і все, що нам потрібно для життя. А пісок - це дрібниці, які здаються важливими, але насправді, не мають ніякого значення.

Йордана Курганевич

За все життя людині вдається пройти через безліч перешкод, ми наступаємо на граблі, робимо висновки, та набираємося мудрості. Мудрість не є частиною нас із народження, та і не в кожного вона з'являється у зрілому віці.

Кожен тлумачить та відчуває це по різному, для кожного це щось своє, індивідуальне.

Єлізавета Махонюк

Взагалі, я вважаю що зло - це дійсно дії нерозумної людини, адже, як відомо, у Конституції та законах передбачені покарання за злі вчинки. Тому навіть той, хто не вірить в бумеранг, рано чи пізно отримає по заслугах.

На жаль, не всі погані вчинки караються, і не всі караються справедливо до моральних устоїв, але від тяжкої провини точно не втечеш.

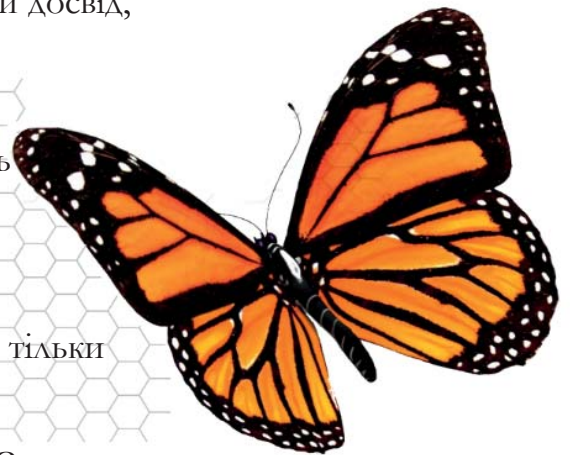
Анна Булка

Мудра людина - це той, у кого багатий життєвий досвід,

той, хто творить більше можливостей, ніж знаходить. Але не варто зіставляти мудрість людини лише з його багатим досвідом, мудрість більше, ніж особистий досвід.

Багатий особистий досвід буває і негативним, важким і травмуючим, і такий особистий досвід тільки заважає приймати мудрі, виважені рішення.

Юлія Захарова

Хто мудрий, той і добрий

Можна почути безліч протиріч, наприклад, про те, що не всі заслуговують на щось хороше. Й це можна зрозуміти. Але і найгрубіша людина з колективу заслуговує мати хороший день. Випадковий перехожий заслуговує на посмішку. Тітонька в метро заслуговує на притримані двері. Школяр в супермаркеті з однією липп жуйкою заслуговує бути пропущеним у черзі. Музикант у переході заслуговує на декілька копійчин. Працівники заслуговують на раптовий вихідний. Такі приємні дрібниці, але як же вони здатні покращити настрій!

Тетяна Петрук

Ця фраза містить в собі дуже важливу істину. Мудрість та доброта - це дві взаємопов'язані риси, які доповнюють одна одну. Мудрість допомагає людині розуміти світ та приймати рішення, які не тільки корисні для неї самої, але й для інших людей. Доброта ж - це здатність бути чуйним до потреб інших, допомагати їм та робити добрі справи.

Денис Коваленко

Також кажуть, що мудра людина - добра людина. І це дійсно так, мудрість - розумна доброта. Розум без доброти - хитрість. Добрий розум - ось це і є мудрість. Мудра людина не буде наполягати лише на своїй точці зору, якщо буде розуміти, що вона когось зачіпає. Така людина завжди орієнтується на іншу людину, гармонію відносин з нею.

Єлизавета Куксач

Хто мудрий, той і добрий

Початок гарний - не дрібниця, хоч починається з дрібного...

Все велике починається з малого. Всі досягнуті цілі - це результати наших перших дій. Адже, ідучи крок за кроком, ми вибудовуємо сходи, які дають змогу підійматися вище.

Не існує таких мрій, які здійснюються так просто, немає таких бажань, яких можна досягти вже сьогодні. Тому й потрібно постійно працювати над собою, аналізувати свої вчинки, чітко розуміти що тобі потрібно. А головне не бігти за успіхом, тому що, ідучи швидкою дорогою, ніхто не помічає, що потрібно було зупинитися раніше.

Танська Каріна

Sic parvis magna - все велике починається з малого, як говорили древні римляни. Дощ починається з краплинки, година з хвилинки. Кожне досягнення містить в собі мільйони маленьких звершень, які об'єднуючись роблять велике. Більшість із нас прагне бути успішним, але не всі досягають своєї мети.

Неможливо в одну мить стати відомим спортсменом, журналістом, чи то винахідником, адже це потребує чималих зусиль. Терпеливість, наполегливість та цілеспрямованість - гарні помічники для досягнень. Кожна по-справжньому успішна людина робить себе сама, пройшовши довгий шлях до успіху. А вже зі стежинок окремих людей складаються цілі дороги людства.

Куксач Єлизавета

Найкращі зміни починаються саме з нас. Нам часто не вистачає впевненості, наполегливості та сміливості, які і є рушійною силою всього на світі. Скільки всього не було здійснено саме через страх, який руйнує всі мрії та бажання. Скільки людей не здійснило своїх мрій через те, що не змогли перебороти себе та не зробили перший крок, який вирішує все.

Навіть, якщо у вас нічого не вийде, то ви хоча б спробували і це вже багато чого варте. Потрібно ставити нові цілі, пробувати досягати нових вершин, які чекають, аби ви зробили цей вирішальний хід. Саме він буде для вас мотивацією та надихне на нові звершення. "Головне - зробити перший крок. Найважче спочатку, потім пройде" (Чак Паланік)

Ожерельєва Олександра

Якщо ми думаємо тільки про щастя, любов та багатство, то це зовсім не означає, що у нас не буде нічого поганого. Зазвичай, люди думають про хороше та чекають тільки хорошого, а коли стається щось погане, то зневірюються в собі та у своїх силах. Але потрібно продовжувати думати оптимістично!

Потрібно з чогось поганого обирати найкраще та «брати» це з собою в майбутнє. Так можна стати сильнішим. І ні, не фізично! Морально та психологічно. А коли людина сильна - вона може досягти надзвичайного успіху. Саме того успіху, про який ви думали на початку шляху.

Олег Коржук

Насправді, думки сильно впливають на хід життя. Від них, можна сказати, залежить подальша доля людини.

Як сказав Махтма Ганді: "Людина - це продукт її думок, вона стає тією, про що думає". Люди відчують, коли від нас просто лється позитивна енергія і самі по собі притягуються, прагнуть спілкування. В іншому випадку, думаю, ми й самі б не хотіли навіть просто поговорити з людиною, в якій похмурий вираз обличчя і вічне незадоволення життям.

Моя бабуся частенько повторює фразу: "Скажи людині, що якщо вона питиме літру води в день, то вона вилікується від раку. Якщо вона в це повірить, то так і станеться".

Провівши експерименти, вчені стверджують, що люди, які вірили в те, що ліки здатні їх вилікувати, одужували швидше. Вони вважають, що саме самонавіювання працює швидше, ніж медикамент

Курганевич Йордана

Змінюючи наші думки, ми здатні змінити життя

Я жив у своїй темній квартирі з єдиним вікном у залі, яке майже не пропускало промінчиків світла, бо постійно було затулене товстими шторами.

Взагалі я не люблю сонце, ніякої радості. Дивився на світло і пече очі, сліпить настільки, що не бачиш нічого. Так само як і не бачиш майбутнього, ізолювавшись і живши у щільній темряві. А звідки візьметься бажання? Я живу від суботи до суботи, та і мій відпочинок, хіба він приносить радість?..

Я самотній і наче не живий. Хоча.. може вже частково і внутрішньо мертвий. Мертва моя надія, щастя, почуття, а значить і все, що залишилось від мене - пусте тіло. Колообіг цих думок переслідував мене всюди: вдома, на роботі, на вулиці. Відчуваю себе непотребом. Чи ще не пізно все змінити?

Якщо я зміню свої думки, чи стане мені краще? Коли я почну сподіватися, мріяти й мати цілі? Наступного дня я знову прокинувся у своїй кімнатці з закритими вікнами, та цього разу, я все-ж вирішив їх відкрити та випустити промінчики ранкового сонечка до себе. На диво, цього разу вони навіть не сліпили очі, а тільки гріли. Холод і сирість, які переслідували мене більшу частину мого життя сьогодні вже не відчувалися.

Це через ті промінчики, які я випустив у свою кімнату, чи тому, що змінив свої думки? А правда ж, мені стало легше. Ідучи з роботи назад я вже не замислювався над тим, що вдома мене не чекає ніхто, а думав про те, як чудово буде провести час на самоті та порадувати себе дрібничками. Сьогодні приготую карбонару! До того ж які чудові зелененькі листя на деревах, раніше навіть не помічав...

Я навіть зрозумів, що мій улюблений колір - зелений. А ще, я до біса люблю літо та весну, цю атмосферу і тепле повітря, та і дощик люблю. Знаєте, в майбутньому навіть планую влаштуватися на улюблену роботу і купити машину. Та і непотребом більше себе не почуваю. Я знову живу, а не виживаю. І для цього, всього лиш, треба було змінити свої думки?..

Вікторія Гришко

Змінюючи наші думки, ми здатні змінити життя

• • • • • ● •

Реальна перешкода для позитивних думок ховається в мозку, який, немов запрограмований, постійно шукає якісь загрози, не дозволяючи знайти місце для позитивного мислення. Це призводить до негативних думок та песимістичний поглядів на життя.

Як не дивно, те що ми обмірковуємо, та додаємо багато уваги та часу, за деякий період здійснюється, що дає нам право ще більше поринати в ці думки, не залежно від того позитивні вони чи ні.

Треба боятися дивитися своєму страху в очі, якщо ви надалі хочете, щоб ваші думки були на негативній шкалі. Але якщо ви хочете, щоб ваше життя перебувало у яскравому стані, ви світилися зсередини, та щоб це помічали не тільки ви, то працюйте над собою.

Лазюк Катерина

Думка - початок всіх початків, ким би ми не були й чим би не займалися. Сенс людини визначає те, як вона мислить.

Саме думка формує наше життя й долю. В результаті наше життя - це відображення того, про що ми думаємо. Думку - наслідок або процес мислення - можна засвідчити однією з найбільших сил або здібностей, якими ми обдаровані.

Мислити позитивно - значить змусити свій мозок працювати на себе, а не проти себе. Якщо ми відчуваємо себе щасливим внутрішньо, то навколишній світ здається нам чудовим та повним можливостей.

Думки - це головне джерело нашого гарного настрою. Правильна думка виливається в правильну дію і правильний спосіб життя. Наше мислення дає нам інструменти, за допомогою яких ми створюємо історію свого життя.

Хіба ви не погодитесь з тим, що коли ви управляєте своїм розумом, ви управляєте своїм життям, а він діє за допомогою думки.

Захарова Юлія

Кожен з нас рано чи пізно стикається з конфліктом особистості: коли здається, що все погано, та весь світ проти тебе, що всі задуми проходять повз і закінчуються невдачею. У такі моменти важливо зрозуміти, що ми самі створюємо собі більшу частину умов та самостійно несемо відповідальність за своє життя.

Є вірогідність, що неможливо змінити ситуацію, але можливо змінити ставлення до неї, й це реально працює. Якщо життя нудне, треба брати його і фарбувати кольорами радості, щастя та захоплення; брати й пробувати щось нове, цікаве; відвідати місця, про які давно мріяли; зустрітися з людьми, за якими сумували, або ж з геть новими.

Варто бути капітаном свого корабля, не дозволяти іншим впливати на ваше життя кардинально, це значить здебільшого те, що якщо ми змінимо своє ставлення до ситуації й перейдемо з пасивного стану в активний у своєму власному житті - ми зможемо досягти висот. Змінюючи наші думки, ми здатні змінити життя.

Тетяна Петрук

Що є людина? - саме над таким питанням мізкували цілі покоління філософів та науковців, й у кожного своя здогадка, своє визначення.

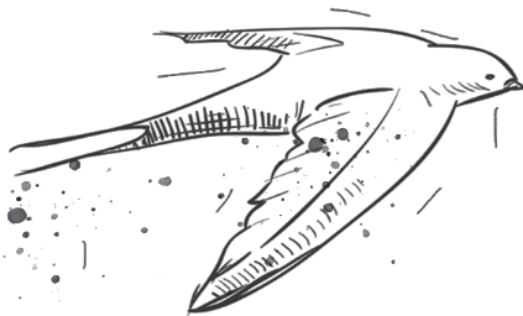
Для одного ми лише матерія, для іншого результат тисяч літ еволюції, хтось опише нас як синів та доньок Божих, а я скажу, що ми є **"Думка"**.

Мислення стало для людини як даром, так і прокляттям, адже думка як здатна творити, так й руйнувати, свідками чого ми є зараз. Наші думки, це те, що наповнює цю людську оболонку, приводить її у свідомий рух, а якість та направленість цих думок утворюють мотив усього нашого життя.

Ми створюємо наші думки, а вони направляють наше тіло у ритмі, що ми забажаємо, а не навпаки.

Касенюк Єгор

Змінюючи наші думки, ми здатні змінити життя

Якщо ти вдячності чекаєш за добро, ти не даруєш - продаєш його...

Кожна наша дія спрямована на результат. У світі людей нічого не буває просто так. Усе наше суспільство побудоване на системі «ти мені, а я тобі», проте що буває, коли людина прибирає з цієї системи частку

"Ти мені"?

Благодійність, безкорисна форма пожертви себе **НА КОРИСТЬ ІНШИМ**. Звісно, під цим словом я маю на увазі "благодійність", як форму людських відносин без частки "Ти мені", проте чи так це? У психології людини не існує поняття безкорисності, адже усі наші дії спрямовані на отримання користі, навіть безсвідомої, й звісно не завжди матеріальної. Людина, наче звір, що навчається робити добро, лише якщо відчуває за це винагороду. А що є найбільшою винагородою за безкорисне добро? Може слава, репутація, відносини?

Ні, звичайна подяка, може і не словесна, та і не від того, кому ти допоміг, проте від самого себе, це відчуття, внутрішнього щастя, приплив ендорфінів, як приз за дію, що твій мозок сприймає як гідну винагороду.

Це може звучати цинічно, проте нема нічого цинічного у тому, як працює наш організм, правда у тому, що справжнього безкорисного **добра не існує**. Проте чи є це проблемою? Адже ми так влаштовані, і якби не це, добра як такого могло б і не існувати... Адже ми не чіпляємося до механізмів, якщо вони працюють за встановленими нами та всесвітом законами, а не самі по собі, так і ми повинні розуміти, що те, як це працює, лише деталі, важливіше те, що це справді добрі наміри, без всякого підтексту. Хоча, звісно, й не зовсім безкорисні... Кінець кінцем, ми усі продаємо своє добро тією чи іншою мірою, але чи робити його, вирішуєш **ТІ**.

Касенюк Єгор

Якщо ти вдячності чекаєш за добро,
ти не даруєш - продаєш його

Усі бажають аби щось та відбулося, та всі бояться

аби щось таки не сталося

Іноді люди ~~СНАЖ~~ накручують себе. І я, знову ж таки, не є винятком. Пам'ятаю велике бажання і водночас свій страх переїзду в інше місто.

Я боялася, що мені буде складно, переживала за майбутніх одногрупників. Проте, насправді, не такий страшний вовк, як його малюють. Тут все йде як по маслу, а оточують мене надзвичайно *добрі* люди.

Йордана Курганевич

Людей приваблює ідея про те, що можна досягти успіху не працюючи, а лише сильно бажаючи його. Але досягнення мети - це довга низка дій, які поряд з бажанням і сильною мотивацією ведуть до результату.

Труднощі послаблюють віру в себе. І щоб зберегти мотивацію потрібно підготуватися до них заздалегідь. Від самого початку сказати собі, що попереду чекають неминучі проблеми, усвідомити що невдачі боляче ранять, але вони трапляються з усіма.

Але що б не сталося, ви встанете на ноги і знайдете вихід із ситуації і продовжите *рухатися* до мети. Ця готовність до труднощів допоможе зберігати мотивацію незважаючи ні на що.

Вікторія Гришко

Ми люди. І в нас є свої *мрії* бажання та ДУМКИ. В погоні за своєю *мрією* ми готові йти до поки тіло не відмовлятиметься нас нести. Кожен день ми прагнемо до змін, хоча б якихось, повсякденних. Це дає хоч якийсь поштовх до кращого, що є сили йти далі і незабаром зустрітись зі своєю *мрією*, але такими ж впевненими можуть бути далеко не всі. Вони також *мріють* та наче готові йти, та страх переповнив їх усіх.

Діана Мойсак

Хоча?
чого?

Усі бажають аби щось та відбулося, та всі бояться
аби щось таки не сталося

Коли йдеш, не знаючи куди, здивуєшся,
прийшовши не туди

Життя не закінчується на роботі, можна знайти себе в чомусь альтернативному та отримувати задоволення. Після формування себе, люди формують сім'ї, і в цьому бувають складнощі.

Кожну ситуацію можна вирішити, з кожного кута можна вийти, будь-яка ситуація має свій щасливий кінець. Навіть коли йдеш навмання, і не знаєш що попереду, не треба хвилюватися, все одно знайдеться дорога чи стежина яка приведе до правильного місця

-Єлізавета Махонюк-

Щодня кожен з нас змінюється, наше бачення світу, переконання і прагнення стають інакшими. Разом з цим варто вносити корективи в свої бажання, задля того, аби не стояти на місці.

Кожен з нас для чогось народжений, в нас є іскорка, задум, сильна якість, яку потрібно реалізувати. Але іноді дуже важко знайти своє справжнє призначення і зрозуміти, який шлях обрати, аби він був правильним.

-Олександра Ожерельєва-

У нашому житті ми постійно змушені приймати рішення і робити вибір. Коли ми знаємо куди йдемо і яку мету маємо, ми відчуваємо себе впевнено і контролюємо ситуацію. Однак, дуже часто життя пропонує нам невідому дорогу, від якої можна очікувати все, що завгодно. Якщо ми завжди йшли тільки туди, куди звикли, ми ніколи не змогли б познайомитися з новими місцями, знайти нові ідеї та знайомства.

-Діана Мойсак-

Не знаю, я не знаю вже нічого. **Відчепіться.**

Пливу по течії. Без думки, мрії і цілі. Я жив завжди тільки так і не вмію по-іншому.

Що мене чекає в *майбутньому*? Багато хто відповів би, що досягне всього, чого хоче. Досягне, а як же, адже у нього є цілі. А як же я? Моє майбутнє і наче і невідоме, але я знаю його результат. Я прийду не туди, куди і хотів, бо насправді, я ніколи і не знав, куди мені потрібно.

--Вікторія Гришко--

Мене завжди дивував той факт, що люди шукають кого наслідувати. *А чому ж не стати тим ідеалом для себе?* Для чого іти в юриспруденцію, якщо тобі це не до душі, але твій кумир досягнув в цьому успіху? Для чого іти в консерваторію, якщо зовсім не тямиш в музиці, але тебе завжди порівнюють з мамою, яка змогла підкорити мільйони? Потрібно зрозуміти "Хто я?", а на це може піти дуже багато часу. Ти ніколи не зможеш знайти себе, якщо загубишся в комусь іншому.

--Йордана Курганевич--

Проте коли людина сходить зі свого шляху з думками по типу «*мені це не під силу*», чи «*мені напевно так буде краще*», не знаходячи для себе ніякого компромісу, хоча б зі сторони хобі, це й призводить до нещастя.

Людині, завжди потрібен хоча б компроміс до своєї мети, адже зійшовши зі свого шляху, зрештою у його кінці вона запитає в себе, *де я звернув не туди...*

--Єгор Касенюк--

Чи важливо людині мати ціль?

Марк Твен писав про дітей з палаючими очами, та гарячим серцем, але чи був він сам таким?

Так був. З малечку він допомагав старшому брату і у видавництві газети, і навіть сам писав статті. Тобто у пригодах Гекельбері фіна, Марк взяв частини характеру з себе.

Та чи правий він?

17 ~~Наскільки людині дійсно потрібна мета?~~

--Ілля Хацько--

Коли йдеш не знаючи куди, здивуєшся прийшовши не туди

Одне сьогодні варте двох завтра

Чекаючи на кращі часи, які насправді існують лише у наших думках, жоден не помічає, що той самий день може настати вже сьогодні.

Я не вірю в те, що такий шанс трапляється лише раз у житті, адже він є завжди та у кожного, лиш нам вирішувати, коли його використовувати. Не вважаю за потрібним ділити дні на вдалі та не зовсім.

Так, іноді не завжди все вдається, але кожен нашій день має бути різним. Від кожного залежить, те як пройде його життя. Чи проходиме воно у постійних очікуваннях? Чи наважиться відкрити для себе всі замкнені двері. І як би це дивно не звучало, але щасливий буде той, хто ризикує, а не той, хто спокійно пливе по течії.

Танська Каріна

«Не потрібно відкладати на завтра те, що можна зробити сьогодні». Думаю, що кожен чув таку фразу, якщо не від батьків, то від викладачів. А й справді, для чого відкладати? Адже сьогодні ти, а завтра вже хтось інший. А ми, як майбутні журналісти, повинні усвідомлювати це як ніхто інший.

Все що б ти не відкладав на потім, завжди знайдеться той, хто зробить це сьогодні ж. Вважаю, це про правильно розставлені пріоритети. Тому, якщо докласти максимальних зусиль сьогодні, то завтра - буде краще. А те, що буде - нам не знати, доводиться лише гадати, проте найкраще все зробити, щоб в день прийдешній не було запізно.

Курганевич Йордана

Сьогодні ми зіткнулися з великою війною.

Ця війна не тільки на територіях нашої країни, а ще й у наших серцях. Великим прикладом вислову «одне сьогодні, варте двох завтра» слугують наші Збройні Сили України, медики, пожежники та працівники ДТЕК, які щодня пророблюють велику роботу, аби всі українці мали змогу спокійно жити, працювати та навчатися.

Не потрібно забувати, що більшість наших воїнів у минулому - це люди різних професій із різним життєвим шляхом та історією. Але зараз - це героїчні воїни, яких об'єднують одні цілі та одна історія. Історія... яка пишеться саме зараз, котра складається з мільйонів душ та атомів.

Швець Дар'я

Час – найцінніше, дароване долею людям, і те, що найменше цінує людина в житті...

Часу не так багато, як нам здається. Вчора моєму братові виповнилося п'ять, а через дванадцять років йому вже сімнадцять.

Ще цілих дванадцять років, здавалося б, ціла вічність... але вже сьогодні він вступив до університету. Так проходить все життя. За колом вічних проблем і важливіших речей, ніж якесь «нікчемне завтра», ми забуваємо про те, що час для КОЖНОГО різний і для того, щоб ним насолодитися відведена лише мить.

Гришко Вікторія

Як пишуть у книгах та співають у піснях, ми цінуємо те, що втрачаємо. І це гірка правда.

Усвідомивши те що ми втратили, тільки після цього ми розуміємо як важлива кожна секунда свого життя, як важливо на максимум взяти від нього усе, і як не втратити людей які залежать від швидкоплинності життя.

Час - найцінніший подарунок для нас, а вміння ним користуватися це заповідь нашого щасливого та довгого життя.

Махонюк Єлизавета

Час, він навчас: навчас жити, кохати, творити. Втрачати, забувати, змінюватися, з часом теж навчаються. У нашому житті може трапитися будь-що і лише час розкриє сутність цих подій.

Кажуть, час лікує і як би дивно це не звучало, насправді це і дійсно так, ми можемо зараз все втратити й залишитися ні з чим, а потім знову піднятися й отримати ще більше. Час він дуже цінний, тому що поки він є у нас, ми продовжуємо творити.

Танська Каріна

Життя - це час, який невпинно летить у нас перед очима. За допомогою часу, ми маємо можливість робити усе, що хочемо, а саме: рости, дізнаватись щось нове, отримувати досвід і реалізовувати свої мрії.

Людям від народження надається дар - час, який вони можуть використовувати, як завгодно.

Радіонова Марія

Час – найцінніше дароване долею людям
і те, що найменше цінує людина в житті.

Лише людина, здатна опанувати час, знайде відповідь на будь-яке запитання, але час опанувати неможливо, тому потрібно злитися з ним в один потік, уіймати та рушити за ним, той що зрозумів істинну - за горем йде прийняття, за прийняттям спокій, а за спокоєм й новий початок, той і знайде щастя навіть у саму скрутну хвилину, не просто так говорять, час лікує будь-які рани.

Касенюк Єгор

Знаєте, час багато чого показує. І вранці, коли ми знову прокинулися від вибухів, я переконалася, що немає правильного моменту для того, аби щось зробити.

Треба бути тут і зараз. Адже ще вчора, я уявляла як піду гуляти Шевченківським парком, а сьогодні там вже не так легко милуватися природою... Справді, ніхто не знає, що нас чекає далі.

Курганевич Йордана

Є лише одна річ, яка залишається незмінною та невблаганною - його Величність Час. Люди сприймають його як дійсність.

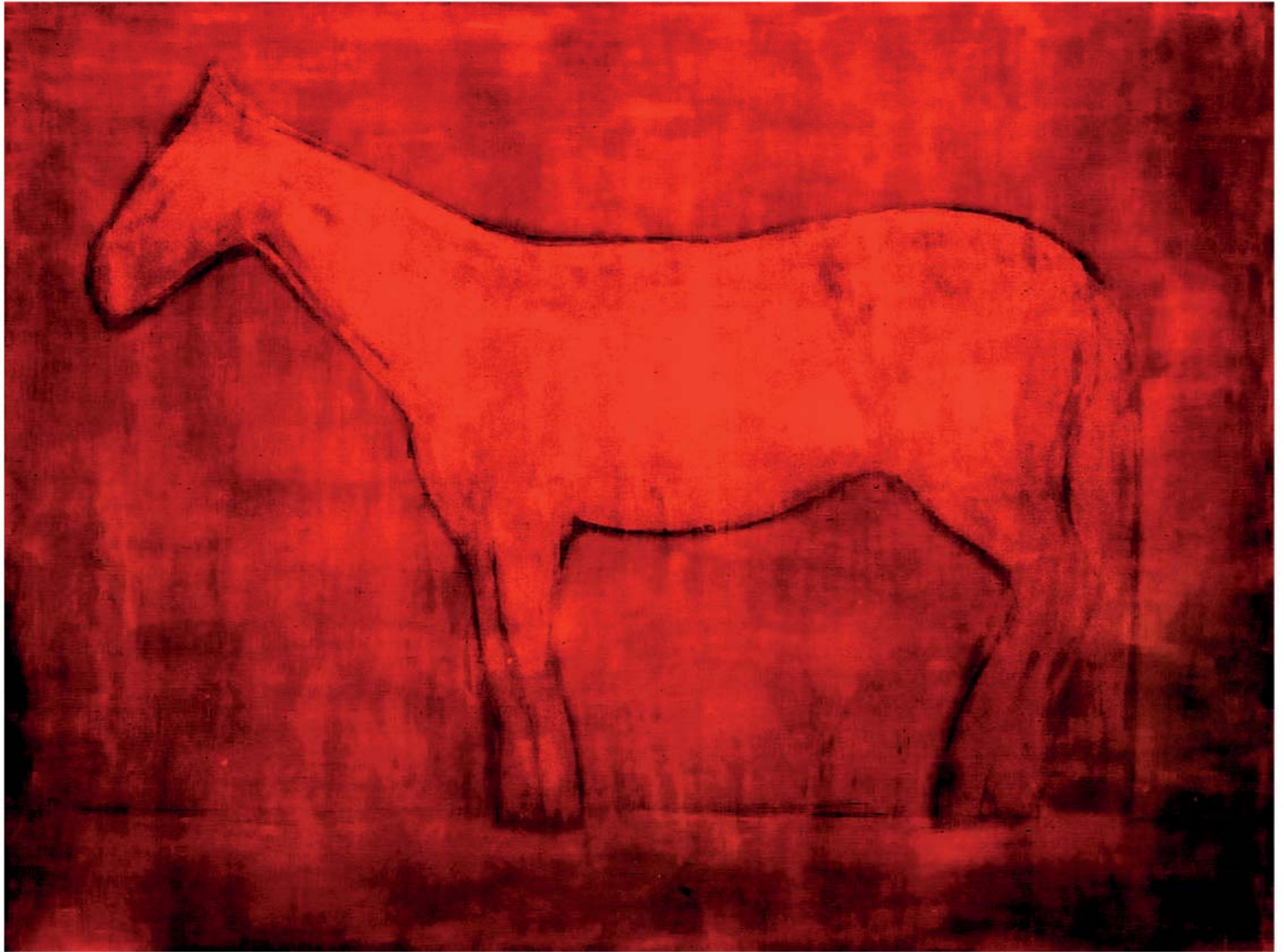
Люди дозволяють собі розпоряджатися ним абсолютно бездумно, витрачаючи години, дні й навіть роки на те, що їм геть не треба.

Це може бути що завгодно: ненависна робота, некохана людина поруч, відмова від власних амбіцій. на користь чогось/когось, що їм зовсім не цікаво, вивчення того, що не є покликом душі, не є в серці, просте банальне спілкування з людьми без інтересу.

Петрук Тетяна

Час – найцінніше дароване долею людям і те, що найменше цінує людина в житті.

-Анатолій Криволап-
-Кінь. Вечір.-
Навіть обезголовлений вовк
кусає

Уважні будьте до своїх думок - вони початок вчинків

Ідея – це початок вчинків, початок чогось нового та небаченого. Ми повністю від п'ятка до вій складаємось з думок. За допомогою них, ми робимо перший крок, вони дають нам поштовх до дій. Кожен здійснений вчинок – це результат нашого роздуму. Все нове починається зі слів : «О, в мене є ідея!» І ми починаємо втілювати її в життя. Думки, думки, думки... Вони допомагають нам завжди. В написанні книги та віршів, в приготуванні нового кулінарного шедевра, в досягненні наших мрій. Але є й інша сторона цієї медалі, яка може призвести до війн, хаосу та епідемій. Тому, перш ніж щось зробити необхідно сім раз відміряти, а вже потім один раз відрізати. Аби потім не було марного жалю за тим, чого уже не повернеш.

Ожерельєва Олександра

Ми повинні бути уважними до своїх думок. Ми повинні контролювати наше мислення, і не дозволяти негативним думкам впливати на моральний стан та етичну поведінку. Ми зобов'язані направляти увагу на позитивні, надійні та добрі думки. Щонайменше, ми повинні дозволяти позитивним думкам впливатися в наш розум, щоб наші вчинки були спрямовані на досягнення великих цілей.

Захарова Юлія

Кожна думка — цінний кришталевий камінь та основна дорога, якою ти прямуватимеш все своє життя. І як же добре, що ми не стоїмо на місці. Ми маємо право на помилки, так само як і здатні змінювати думку з минулого досвіду чи досвіду інших. Наші думки — фундамент розуміння світу і чим глибше ми мислимо, тим ближче ми до його розгадки, тим більше у нас можливостей та створення нашого життя таким, як хочемо. Кожен із нас – митець, та не кожен здатен створювати шедеври, бачити ту прекрасну різноколірну палітру, адже відкриті лише сірий, чорний та білий — стандартні кольори. Лише у своїх думках ми можемо бути повністю вільні й лише вони здатні кардинально змінити життя.

Гришко Вікторія

Денніс Кімбро, письменник, казав, що «Життя – це 10% того, що з нами відбувається, і 90%, як ми на це реагуємо». Й чим позитивніша наша реакція – тим ліпше нам. Чим вище наші сподівання – тим більше шляхів ми будемо бачити та шукати. Ми власноруч створюємо щастя навколо себе. Тож починати треба з голови.

Петрук Тетяна

Ніщо не виникає з нічого - істинна побудована світовою історією. Кожен вчений знає, що кожна подія має свою причину, свій зачаток, саме задаючи питання "Чому?", і було зроблено безліч відкриттів, так і кожен наш вчинок не виникає сам по собі, навіть найімпульсивніша дія спочатку проноситься у вас в голові, наче грім думка пронизує усе ваше тіло, й лише після цього тіло береться її виконувати, тому й кожна "думка" - це перший крок до дії, невідомо чи буде другий крок, проте початок вже покладено.

Касенюк Єгор

Думка... Що це таке? Хтось скаже, що це наші знання, хтось скаже, що наші переживання, для когось думка – це ідея. І звісно, це все правильно! Думка – це те, що ми знаємо, без знання ми не зможемо думати, думка – це те, про що ми переживаємо та думки – це і справді наші ідеї. Але я думаю, що все ж таки думка – це перш за все старт, так званий поштовх до наших вчинків. Думки, якими ми керуємося, визначають наше сприйняття світу і впливають на наші вчинки. Вони є основою нашої особистості й можуть визначити нашу долю.

Коржук Олег

Думка має велику силу, вона спонукає до багатьох рішень. З думок формуються глобальні ідеї. Наприклад, подумавши про подорож, через деякий час ми вже можемо купити квиток та їхати край за очі. Наші думки можуть спонукати до поганих вчинків. Іноді буває так, коли думка прирівнюється до вчинків. Наче ти й не робив нічого, але коли приходить багаторазове осмислення мозок наче транслює це. Іноді буває соромно за те, про що ми мислимо, але наші думки - це лише наші думки. Наші думки, неначе один великий локомотив, за допомогою якого наше життя рухається. Думати треба чітко, щоб і вчинки були такими ж. За які потім не було б соромно, а можна було лише пишпатись.

Махонюк Єлизавета

Чим ближче крах імперії, тим жорстокіші її закони

Здавалося, ще учора великий та могутній, неперевершений у своїй всеохопності конструктор, - уже сьогодні б'ється у конвульсіях жаху, перед скорим кінцем, причинами якого може стати все що завгодно, проте результат один – паніка, що підживлює полум'я неймовірно жажливих рішень, що і надалі його гублять. Історія ще ніколи не відчувала співчуття, ні до однієї людини, ні народу, ні країни. Історія – це потік подій, кожна з яких обов'язково має свій початок та кінець, так і кожна країна, кожен режим має свій зачаток, та точку краху. Рефлекторні конвульсії у спробах зберегти те, що залишилося, лише й руйнують навіть залишки того, що колись воно мало, чудовим прикладом стали не лише закони, але й уся система наших небажаних "сусідів".

Касенюк Єгор

Кожна політична організація, яка вважає себе державою, повинна мати право на прийняття, зміну та скасування законів, адже застарілий закон, не краще за злочинний. Сукупність всіх чинних законів країни забезпечує існування держави.

Захарова Юлія

Ще в 1990 році В'ячеслав Чорновіл запевнив нас, що “розвалюється гнила російська імперія”, але, на жаль, не вся гниль розпалася й росія все ще залишається імперською. Це імперія зла. Імперія, яка завдала страждань не одній нації. Імперія, яка неодноразово здійснювала геноцид українського народу. Імперія, яка ще у 20 столітті руйнувала нашу мову, культуру і продовжує свою криваву діяльність й зараз, проте що як не жорстокість руйнує їх самих.

Йордана Курганевич

Коли народ зможе позбутися відчаю та здобути навички критичного мислення, люди зможуть більш раціонально оцінювати можливості, а потім обирати лідерів, які формуватимуть мудрий курс дій у майбутньому, змінюючи пластинку жорстокості на прогрес.

Вікторія Гришко

Головну проблему сучасної росії алегорично сформулювали колись у КВК, коли пожартували, що “Путіна — не існує”. А його дійсно не існує. Є система державного жорстокого управління з опорою на силовиків і щільним контролем над капіталом, вирощеним на експорті нафти. Війну розпочала російська система, яка загрузла у внутрішніх суперечностях. Це не божевілья однієї людини — це гірше. Системний збій. І ці суперечності ведуть Росію в єдиному напрямку — до стратегічної поразки, і як держави, і як члена сучасного правового суспільства.

Денис Коваленко

Люди які починають відчувати цей тягар, тягар клейма «раба», знаходяться перед вибором терпіти та дозволяти таке ставлення до народу, покійно слухати слова диктатора, або ж масово розв'язувати цю проблему. Це важко та краще, ніж сидіти під жорстокими законами.

Катя Лазюк

Відчуття програшу та невдачі проклятої московії, яке спалює все навколо, змушуючи, робити все, аби тільки оминати ганьбу і вийти сухим із води з гордо піднятою головою, не дає спокою усім прибічникам панівної верхівки терористичної країни. Наш етнос пережив багато горя у боротьбі за свою незалежність, і навчений боротись з нападами та вбивцями, тому можна безсумнівно сказати, що орки приречені на смерть, а їхня імперія на крах та розпад.

Марія Радіонова

Хто тероризує інших – сам живе у постійному страху. Представникам влади теж страшно, вони теж бояться: і за своє життя, і за привілеї. Прямо як тварина росوماха – атакує, якщо загнана в кут. Можливо, комусь і вигідно утворення та утримування імперій, але чи щасливі за цих умов народи, що мають жити не під своїм прапором та законами?

Таня Петрук

Право кожної людини - вільно висловлювати власні думки та погляди. Свобода слова не проста формальність, а великий привілей, адже далеко не всі громадяни інших країн мають таке право. З давніх-давен люди прагнули свободи й боролися за неї. Багато сильних та розумних сміливців віддали своє життя для того, щоб була можливість вільно висловлювати свої думки, а отже що буває з суспільством, яке колись було засноване на ідеї свободи, якщо у нього її відібрати? Питання риторичне...

Куксач Єлизавета

Можливо імперії колись і були потужними, але зараз ми є свідками їхнього краху. Суспільство давно змінилося і змінюється надалі. Людей не втримати жорсткими законами, не придушити їх. Якщо вони безсилі, то їхній вибір втеча, мовчання та байдужість, якщо ж народ хоче жити на своїй землі, то цей вибір є боротьба за свою свободу та права, за життя своїх нащадків, за майбутнє країни та землі на якій вона побудована.

Ліза Мазонюк

Кожен з нас має рівні права та обов'язки. І також є закон. Але, якщо ці закони суперечать всім моральним та етичним нормам, то чи варто їх взагалі дотримуватись? А це вже вирішувати кожен повинен сам. Або ж боротися за свої права та свободу, чи все-таки бути рабом диктатури.

Олександра Ожерельєва

У світовій історії є багато прикладів імперій. Головний факт, що їх зрештою об'єднує – кожна з них неодмінно руйнується. Чи можна вважати росію імперією? Це жорстока унітарна держава, котра постійно хоче розширювати свої кордони та домінувати над народами. Після повномасштабного вторгнення відкрилось істинне лице цієї держави-терориста. Відчуваючи наближення свого краху, закони стали жорстокими, а вчинки не людськими.

Катерина Домбровська

Чим ближчим був провал комуністичного ладу, тим гіршим було ставлення до народу, особливо до тих, хто багато бачив, знав і міг нести інформацію в маси. Розстріляне Відродження - то є велика втрата української інтелігенції, і одна з «перемог» для сталінського режиму.

Анна Булка

Україна стоїть попри все - вже рік після повномасштабної війни, і з кожним днем ми, українці, робимося ще сильнішими та йдемо на крок ближче до миру без росії на мапі світу. У той час, як сама росія відчуває крах з кожним днем все ближче та ближче, чіпляючись нігтями на краю прірви за останні ганебні миті свого існування.

Дар'я Швець

Будь-які державні інституції, які побудовані на принципах імперіалізму головною складовою містять у собі й принципи тоталітаризму. Імперія здатна існувати виключно коптом самоуправства тоталітарного лідера, або угруповання людей, які мають при собі його можливості. Відповідно дана концепція здатна існувати в короткостроковій перспективі у зв'язку з соціальними процесами, які відбуваються в суспільстві й протидійної сили, яка проростає в людях нового покоління, які шляхом нових умов для розвитку своїми внутрішніми переконаннями відмовляються від існування в таких умовах.

Герасіна Анастасія

Право вище влади

Суспільство - неймовірно складний конструкт, неймовірно хиткий, крок уліво, крок управо й ось ти вже за його межами, а він розсипається на очах, саме тому його фундамент укріплено таким простим та водночас неймовірно дієвим засобом як право. Право як надає крила суспільству, так і обмежує його, воно встановлює правила за якими усе й функціонує.

Право є священним, адже спроба посунути його собі на користь, дасть щілину у самому фундаменті. Ми повинні й надалі берегти своє право, як зіницю ока, адже вже знаємо до чого призводить недосяжність його народом, й необхідно запам'ятати, раз і на завжди, що право керує Владою, а не Влада ним.

Касенюк Єгор

Влада завжди має дотримуватися встановлених норм права, адже найвища цінність – це людина. Ідею рівності перед законом і владу, і держави можна сформулювати як принцип верховенства закону над державою.

Юлія Захарова

Представники влади підтримували дії тодішнього президента. Насильство, фабрикавання справ, введення в дію НЕЛЮДСЬКИХ законів, тортури та інші ганебні вчинки тогочасного головнокомандувача є реальним прикладом порушення прав людини, свободи думки та вільного вираження своїх поглядів мирними громадянами...

І саме ця подія стала поштовхом для нас. Політична ситуація в країні кардинально змінилася, а український народ став символом боротьби за свої права а свободи.

Йордана Курганевич

Закони не можуть стосуватися когось більшою мірою, а когось меншою.

Він прописаний для всіх. Ми станемо державою рівності. Де всі будуть робити те, що хочуть, але не порушуючи закон. Завдяки принципу «право вище влади», керівництво країни не може перехресувати закони, встановлені Конституцією та іншими правовими актами.

При правильному розумінні демократія навіть не повинна бути «правлінням більшості», якщо це означає, що інтереси меншості повністю ігноруються. Демократія, принаймні теоретично, — це правління від імені всього народу, згідно з його «волею». Якби більшість пересічних громадян усвідомлювали свою справжню політичну силу, то можна було б знайти вирішення багатьох політичних проблем! Зв'язок між правами людини та демократією є глибоким і протікає в обох напрямках: кожен певним чином залежить від іншого та неповний без іншого.

Політичному класу дуже зручно займати владу і вирішувати всі нагальні питання одноосібно, не орієнтуючись на здоровий глузд і не чуючи думки більшості громадян. Ми, люди, володіємо справжньою силою внести зміни - давайте зробимо це зараз, поки ми ще можемо!

Гришко Вікторія

У демократичних суспільствах, де принцип правової держави є основою, «право вище влади» є важливим гарантом захисту правта свобод громадян. Цей принцип забезпечує, що навіть у випадку, коли владні органи мають сильну владу, їх дії мають бути обмеженими законом, а не їх власними інтересами чи бажаннями.

Закон може бути несправедливим чи застарілим, тоді суспільство має право на його зміну та покращення. Проте це має відбуватися у рамках законного процесу та з урахуванням прав та інтересів всіх зацікавлених сторін.

Мойсак Діана

Ми живемо у сучасному світі, який сповнений жорстокістю та брехнею. І для того, щоб це хоч трохи контролювати це на державному рівні, влада встановила закони, права й обов'язки, які є у кожного громадянина. Адже, “Сутність закону – це людинолюбство”- говорив Вільям Шекспір. Закон і право можна вважати якісним у тому випадку, якщо сенс його є точним, якщо вимоги його справедливі, і якщо він формує чесноти в громадян.

Головним провідником між суспільством та інформацією, є саме журналіст, який слугує вухами та очима громадян на інформаційному фронті, подаючи новини у правдивому і відкритому для всіх доступі.

Радіонова Марія

Ганс Крістіан Андерсон сто п'ятдесят років тому,

написав коротеньку дитячу казочку, яка майже ідеально

накладається на цю тему. Вона про короля, який є центральним стовпом влади

й про звичайний люд, який дурить короля і всю його свиту. Одного разу король вирішив вразити своїх підданих, і найняв двох пройдисвітів які обіцяли пошити йому сукню з настільки тонкої тканини, що вона буде майже невидимою для дурнів. Провівши час за порожнім верстатом, шахраї пошили королю невидиму одягу. Король і його підлеглі розуміють, що не бачать обновку, проте бояться в цьому зізнатися, щоб не виглядати дурнями. Таким чином король виходжує по своєму палацу голим, а всі навколо тільки те й роблять, що із захопленням дивляться та аплодують новим шатам. Але маленький хлопчик викриває короля крикнувши: "А король - голий", зробивши цю фразу крилатою. Люди навколо погоджуються з хлопчиком, а король приховує сором, і йде далі, ніби нічого і не сталося...

Хацько Ілля

Принцип "право вище влади" є гарантією того, що жоден орган влади не може діяти на свій розсуд та порушувати права та свободи громадян, а дії органів влади можуть бути контрольовані та оскаржені в судовому порядку. Ніхто не може стояти вище закону і ніхто не може діяти на порушення законів та правових норм.

Таня Петрук

Право - це сталість та непорушність. Воно надає більшої значущості, привілейованості, ніж влада. Вислів "право вище влади" характерний для держав з демократичною формою правління, у яких низький рівень бюрократії, корупції та олігархізму. Право - це невід'ємна складова, яка запобігає зловживанню владою та дає змогу постати перед законом усім, гарантуючи рівність та справедливість. Право дає змогу закрити очі на статус. Стає можливим справедливо розв'язувати питання значущого характеру. Верховенство права означає, що будь-які дії, які суперечать законам підлягають відповідальності, і не важливо чи це представник влади, держслужбовець, нікому немає потурання коли діло стосується права.

Махонюк Єлизавета

Права людини, наче броня, захищають нас, вони кажуть нам, як себе поводити. Вони абстрактні — як емоції, вони належать усім й існують, що б навколо не відбувалося. У кожного є вибір, і якщо гра починається мовчанкою, то закінчуватися вона не буде правом голосу.

Лазюк Катерина

Заведено вважати, що права людини – це найвища суспільна цінність.

Визнання цих прав означає визнання права кожного заявити:

«Я маю ці права, що б ви мені не говорили й не робили, тому що я, так само як і ви, людина!».

Головна проблема – вкрай низький рівень довіри між людьми в суспільстві та у сфері державного управління особливо, який спонукає до створення безглузвих за своїми функціями контролюючих органів. Це, своєю чергою, породжує відсутність розумної ініціативи в прийнятті вкрай необхідних державних рішень. Правова культура складається із правових знань, праворозуміння або правового світогляду та правової свідомості кожного.

Констатація того, що рівень такої культури залишається незадовільним, і це часто пояснюється нашою ментальністю, історією та традиціями. Якщо ж сучасні політики, можновладці не усвідомлять, що однією з вагомих причин нашого "копірвання в багнюці" є низький рівень правової культури, то не варто сподіватися на бажання покращити життя вже сьогодні та досягнення європейських стандартів у найближчій перспективі.

Якщо ж зважити на те, що чинні не розв'язані проблеми правової системи держави не додають оптимізму молодим поколінням правників і політиків, то можна впевнено спрогнозувати подальше проростання в демократичному суспільстві юридичного невігластва, конформізму, корупції та нестабільності. В який момент люди перестають помічати грані між своїм положенням і правами людини, виходячи за межі дозволеного? Влада може існувати, але не використовуватись. Якщо співробітник працює за правилами, то у керівника не має необхідності застосовувати до нього владу, яку він має.

Куксач Єлизавета

Загалом право є можливістю, або певним дозволом для громадян. Влада може складатися з різних груп, які створені для того, щоб спостерігати за іншими та впливати на їх дії. Той, хто володіє владою має неабиякий авторитет та здатен керувати та розпоряджатися. Однак у наш час право й справді переважає владу. Суспільство боролось за свої права і тепер кожен розуміє, та головне, чи виконує свої обов'язки... Право є важливим елементом в управлінні кожної держави. Воно контролює взаємодію між людьми та різними організаціями, також дає згоду на самостійні вчинки суспільства, що є необхідним та важливим. А влада має гідно керувати, правильно впливати, а головне не бути вищою від усіх демократично ухвалених законів.

Танська Каріна

Право походить від слова «правда» і це вище влади,

будь-яких державних органів та установ. Справедливість, чесність, правота -

це все його складові, яких не вистачає нашій владі. Право - це підґрунтя до порядку, добробуту та свободи. Люди і є носіями цього підґрунтя, завдяки їх інтересам та потребам, створюється могутня держава, яка не може існувати без нього.

Народ є рушійною силою держави, їхні думки та зацікавленість у свободі, честі та справедливості надають державі могутності та розвитку. А натомість певні соціальні норми кожного громадянина допомагають відчувати себе вільним та захищеним.

Право насамперед забезпечує порядок, формує цивілізоване суцільство та загальнолюдські цінності. В пріоритеті розв'язання загальних проблем та збереження цілісності держави та народу, єдності прав і свобод людини та законів, що їх оберігають, задля того, аби досягти балансу та ідилії. «В чому сила?» і я безперечно дам відповідь – «В правді».

Все починається і закінчується нею. Без правди не можна побудувати нічого цілісного та правильного. Отже, можна зробити висновок, що влада не може існувати без права, а право без людини. Все є взаємопов'язаним та залежним одне від одного.

Ожерельєва Олександра

Принцип "право вище влади" виступає як головна гарантія прав та свобод громадян, а також як фундаментальний принцип демократії та правової держави.

Шапаренко Яна

Грозою небо навпіл розколото... Будити треба душі послулі...

Слово сьогодні - не на вагу золота, слово сьогодні - на вагу кулі!

Слово завжди поставало перед людством у ролі творця, все колись починалося зі слова, слово завжди поставало — у ролі неконтрольованого Хаосу, таємнича неприборкана сила, що змітала усе на своєму шляху, вибудовуючи щось своє, чужорідне, кожна зміна починалася зі слова, слово — руйнівник, все закінчується словом. Описати силу й усю важливість слова неможливо, її можна тільки відчутти на власному досвіді. Й хто, як не ми, відчуваємо всю його велич та гидотність саме сьогодні, під час війни вже давно не стільки фізичної, як інформаційної, де раниць і вбиває не лише куля...Касенюк Єгор

Слова — набір літер, звуків, що придумали люди для простішого розуміння одне одного. Один такий набір — війна. Інший — бійка. Інший — любов і злагода. Ми навіть не замислюємося і вважаємо за звичне наше мовлення і наслідки для інших. Вага слова справді безмірна, безмірність та глибину слова нічим не можна виміряти й не можна ні з чим порівняти. Не випадково ж, очевидно, Іван Франко писав: “Якби ти знав, як багато важить Слово!”

Вікторія Гришко

За допомогою слів ми проявляємо свою любов, виражаємо свої почуття до наших рідних та близьких, за допомогою них ми дозволяємо собі виплеснути всі емоції й навіть трішки позлитися, або ж навпаки, розслабитися та відпочити. Слова передають наш настрій, їх багато, щоб описати, як ми себе відчуваємо, що відчували та що хочемо відчутти. Кожне слово має свою долю, свою силу та ціль.

Єлизавета Куксач

Кожне слово варте, щоб його почули. Кожне слово має сенс й іноді в останній момент може виправити навіть найгіршу ситуацію. Особливо силою слова володіють відомі люди: президенти, депутати, актори, співаки та інші постаті, які мають здатність впливати на суспільство. Лише одним словом вони можуть змінити ситуацію на краще, або ж навпаки все зіпсувати, як огидний приклад того — президент росії та його верхівка влади - зомбі. В наш час «слово» набуло значення зброї або ж неймовірної сили ліків. Просто перебуваючи вдома ми можемо «вбивати» - впливати на думки людей, маніпулювати, протестувати, або ж навпаки – оздоровлювати, допомагати, повертати до життя...Така вона, сила та вага слова!

Йордана Курганевич

В перші дні війни впливові українці зверталися до населення агресора з метою донести правдиву інформацію та вплинути на хід подій. Ми наївно вірили, що вони не знають про події на нашій землі, - та всі старання були марними. Роками їхня пропаганда навчала їх мовчати. Роками їх навчали не сприймати дійсність та вірити в усе що кажуть їм шишки кремля. Зараз, найбільше люди дізнаються про якісь події з інтернету або у соціальних мережах. Дуже багато українських зірок, блогерів, політичних та громадських діячів висвітлюють новини саме через соціальні мережі, викладаючи відео та фотографії з трагічним контентом. На здивування, багатьох із них блокують, чи навіть видаляють акаунти через те, що вони викладають новини про справжні події війни, в той час, як російська пропаганда вільно викладається у простори цих соцмереж. Але наш народ згуртовується і діє проти цієї пропаганди, блокуючи сторінки цих брехунів.

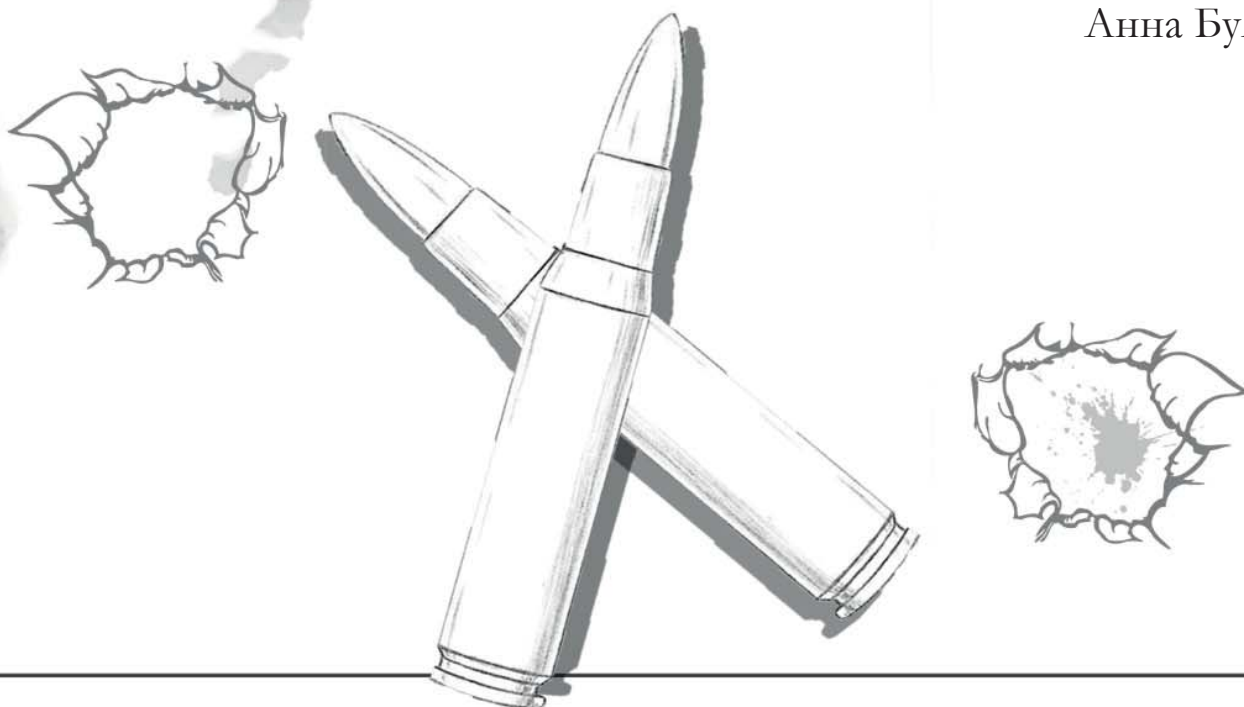
Єлізавета Махонюк

Потрібно думати, що ти говориш, адже інколи буває запізно. Люди навіть не замислюються над тим, що ці слова можуть бути твоїми останніми словами цієї людини. Ніхто не знає, що з нами станеться завтра, за тиждень, чи навіть за дві години. Особливо в такий час, під час війни потрібно думати вдвічі більше, адже якщо це для тебе дорога людина, то я впевнений, що тобі не хотілося б, щоб твої останні спогади про неї були поганими чи сумними. Слово - це найважливіше, що є у людини. Головне - правильно вміти його використовувати.

Олег Коржук

Зрозуміти цю тему можна й по-іншому, зараз йдуть запеклі суперечки з питання мови. Хтось відстоює нашу, державну, а хтось каже: "Какая різниця?". Так ось, поки хтось не може й слова українського вимовити, наші захисники кладуть своє життя за нашу державу, незалежність і суверенітет, найважливішим чинником яких якраз таки і є державна мова. Отже, я зрозуміла поставлену тему так, можливо хтось зрозумів її по-своєму. Головне, щоб кожен цинив те, що роблять для нього журналісти, солдати... Зараз багато людей забувають, що йде війна, і ті чи інші проблеми абсолютно нормальні в такій ситуації.

Анна Булка

Сьогодні ми цінуємо волю, як ніколи, бо вона для нас стала на вагу золота, радіємо кожному ранку без сирени й чистому небу, де не літають ракети, а на вулиці не чути вибухів. Виною тому – війна. Війна. Просто слово. П'ять літер. Війна в Україні триває вже дев'ять років, відколи кривава орда вступила своєю нечистою силою на родючий чорнозем України. Кожного дня з 2014 року із новин ми чули про втрати наших воїнів на Сході, але згодом українці почали звикати до страшного, забуваючи, що десь на Сході України йде війна...

Дар'я Швець

Кожен з нас хоче знати правду. Інколи ця правда може принести нам біль, а інколи вона звільняє нас від важкого тягаря, який несемо на своїх плечах. Якою б не була ця правда, але вона набагато краща, ніж брехня. Слова, які ми вимовляємо, несуть за собою наслідки. Інколи ці наслідки можуть бути смертельними, а слова - останніми. Люди, які не бояться казати правду і доносять її народам, що б там не було, - це герої. Така людина є дуже сильною і безстрашною, але найголовніше - справедливою.

Олександра Ожерельєва

Сьогодні ми цінуємо кожен день, наче останній. Кожен пережитий момент не завжди усвідомлюється, як те, що можна буде згадати на старості літ. Втім, хто зна... Надія не дає нашому духу зламатися, як не зламається наша воля та віра в Перемогу. Звичайне слово, а скільки міці криється у ньому!.. Завдяки нашим журналістам ми слідкуємо за ситуацією, а завдяки Збройним Силам України, спимо в теплих ліжках. Та є люди, котрі знаходяться під окупацією, сидять в холоді, голоді у підвалах, під націленим на них дулом автомата. Та попри це, справжні герої знають, якою є українська сила і незламність духу... І навіть перед загрозою смерті співають Український гімн.

Діана Мойсак

Війна - це нині зовсім не кіно... Це – доль трагічні злами...

Це - тут, тепер і з нами!

Війна змінила нас назавжди. Всі ці події, що відбуваються у нашій Батьківщині, викликають біль і сльози, злість і ненависть. Втрати колосальні, як в матеріальному плані, так і в людському. Військові, дорослі, діти - всі стали жертвами рук терористів... Ті, що казали: «Можем павтаріть», знову взяли за зброю. Це тоді, коли весь цивілізований світ після Другої світової сповідує принцип: «Ніколи більше!». Наш народ неймовірний! Війна триває багато місяців, і за цей час ми показали всю свою мужність, патріотизм і не полишаємо віру в перемогу! Ми назавжди запам'ятаємо, що вони чинили та чинять досі, і ніколи не пробачимо. Зараз – ми соборні й сміливі як ніколи. Перемога буде за нами! Слава Україні!

Анна Булка

У світі є безліч слів, які викликають у нас емоції. Можуть позитивні, а можуть і негативні. Зараз, особисто для мене є єдине слово, яке викликає весь перелік негативних емоцій. Це слово війна. Це страх, біль, розпач, розгубленість, невідомість, що буде завтра, та чи настане завтрашній день взагалі. Раніше мене вабили фільми з бойовими діями, стрільбою, вибухами. Мені здавалося це захоплюючим та епічним. Не знаю, чи я повернуся до перегляду фільмів цього жанру. Чи зможу я спокійно дивитися сюжет, чи зможе моє серце не прискорюватися від звуків вибухів та пострілів на екрані...

Єлізавета Махонюк

Вісім років тому, коли розпочалась війна на сході України, та було окуповано півострів Крим – я була досить малою, аби це дотямити. Ясна справа, я розуміла, що сталося щось жахливе, але не думала про масштаби. З віком все стало ясно, але це якось прижилося. Звичайно, я хотіла, щоб це закінчилося якнайшвидше, і хочу дотепер.

Тетяна Петрук

Я з Івано-Франківської області, тому не пережила того, що пережили люди з інших областей України. Але, як і кожному українцю, мені було боляче. Так, не фізично, але морально. Для мене було найважчим те, що мої рідні люди знаходилися в гарячих точках, а я не могла із цим нічого зробити...

Було складно від того, як я уявляла маленьку сестричку, яку ще не бачила віч-на-віч, в підвалі під завивання ракет. А коли слухала новини чи передивлялася фото із Бучі, Маріуполя та інших міст, серце стискало надзвичайно сильно.

Йордана Курганевич

Вибух. Страх і лють. Та телевізор же мовчить. Це, мабуть, там, надворі чути, лунають постріли умиць. Війна — це нині зовсім не кіно: це тут, тепер, і з нами... Дуже дивно та моторошно спостерігати в буденності за тим, що міг побачити в кіно. Численні смерті ні в чому невинних людей, безжально вбиті ворожою ракетою. Вбиті за бажання жити у вільній та незалежній країні. Зруйновані будинки, інфраструктура, покинуті тварини та мертві міста. Не чути дитячий сміх на майданчиках — вони зруйновані, а хто знає де самі діти, чи в безпеці вони зараз?

Єлизавета Куксач

Війна це не кіно, але ми відчули себе супер-героями, адже кожен із нас молодець. Ми вдячні нашим захисникам, за те що можемо далі навчатися, працювати, думати про свої забаганки й просто жити. Я вірю, що ця війна закінчиться перемогою, але все ж таки неймовірно хочеться, щоб саме військові дії завершилися, адже за те, щоб ми нормально жили, хтось відплачує своїм життям.

Катерина Лазюк

Ця війна залишила в душі кожного українця величезний слід і я не є винятком. На сьогоднішній день можу з певністю сказати, що мій психічний стан неймовірно пригнічений. Мої емоції перетікають від тривоги до страху, від жаху до болю та інших переживань. Адаже коли ти бачив вибухи, відчував, наскільки це масштабно та небезпечно, - сидіти та сміятися безглуздо. Я відчуваю страх. З кожним днем мої почуття змінюються, стосовно ситуації в Україні, адже війна, вона не десь там, вона тут, тепер і з нами.

Юлія Захарова

24 лютого змінило життя кожного українця. Тепер наше життя ніколи не буде таким, як раніше. Все почалося о 04:00 ранку, частина населення України прокинулася від звуків вибухів і з нерозумінням того, що відбувається. Ніхто не вірив у те, що у 21 столітті не можна розв'язувати якесь питання мирним шляхом. Але для росіян не існує ніяких моральних принципів і вони розпочали терор проти мирного населення задля якихось власних амбіцій на поневолення України... Почалася війна...

Олександра Ожерельєва

Як там спиться в теплому ліжечку, нічого не болить? А в нас болить... Болить душа, за дітей, вбитих війною. Болить за матір, брата на війні. Який сидить у холоді, у голоді, окопах. Напевно.. хочеться йому води? А може чаю, дома, з родиною, дитиною, яка в цю мить питає, - «Мамо, коли закінчиться війна? А тато наш... вже скоро буде дома?», і бажає братик лише аби зігрітися, відчутти, мабуть, те омріяне тепло...

Вікторія Гришко

Наші дідусі й бабусі бачили справжні жахи війни на власні очі, й благали, щоб їх дітей це оминуло. Не оминуло... Наші батьки теж стали жертвами лихих та зловісних часів і так само сподівалися, що хоча б ми не знатимемо, що таке повномасштабна війна... Та зла доля й нас не оминула цим нещастям... Нині не залишилося жодного покоління українців, яке на своєму віку не пережило б справжню, злочинну війну, де закони прописано на обгорілому пергаменті, а їх дотримання - це формальність, яка хвилює лише одну зі сторін, котра зазнала агресії з боку навіженого сусіда.

Ми повинні розуміти, що війна, вона проявляється не лише під час повітряних тривог, вона відбувається постійно, відбуваються злочини, смерті та руйнування... Усі ми страждаємо через неї, й бажаємо найшвидшого її закінчення, але як казав Джордж Оруелл - "Найшвидший спосіб закінчити війну – програти її", що для нас є НЕПРИЙНЯТНИМ, бо це синонім продовження усіх цих звірств на майбутні покоління. Це наче хвороба, необхідно пережити її пік, щоб стало краще, інакше усе життя будемо жити на пігулках, у страху та невпевненості перед завтрашнім днем.

Рано чи пізно все це закінчиться, ми зможемо спокійно виходити на вулицю, першою думкою почувши вибух, стане слово "фесрверк" та, врешті респт, видалимо з телефонів додаток повітряної тривоги, й забудемо про наш страх, неначе це був далеко не найкращий фільм.

Касенюк Єгор

Перші дні «звільнення» Маріуполя

ЮЛІЯ ЗАХАРОВА

06.08.2022

Битва за Маріуполь почалася після вторгнення Росії в Україну і тривала 24 лютого до 20 травня 2022 року. У перші дні війни російські війська оточили Маріуполь і почали невідбиркові обстріли міста з важкої артилерії та літаків. У домах зникли вода, електрика, газ і зв'язок. У 10-градусний мороз люди цілодобово ховались у підвалах і готували їжу на вогнищі. Тіла загиблих мирних жителів довго залишалися на вулицях, доки їх не померзлій землі під постійними атаками з повітря не склали.

Які масштаби руйнувань.

ЮЛІЯ ЗАХАРОВА

29.08.2022

У Маріуполі не залишилося жодної незруйнованої будівлі, каже жінка. Здавалося, стоїть ціла багатопверхівка, а з іншого боку міста страшно ходити, повсюди розруха, нічого живого не залишилося взагалі. Розкидані одяг, речі, меблі, цегла.»

Вулицями, бо їх ловили та забирали у фільтраційні табори. Пропор «сюр», що все зруйнували росії.»

Про зраду.

ЮЛІЯ ЗАХАРОВА

26.08.2022

Не всіх сусідів жінка може назвати українцями. Були справжні патріоти, а були й такі, що підтримали приход рашистських військових. «Соромно, але багато місцевих раділи приходу рашистів. Назвати їх українцями мені не повертається язик.»

Ми з чоловіком дуже боялися. У нас на вулицю завжди висів прапор України. А коли почалася війна, я попрохала його зняти. Сусіди, які підтримували рашистів. Другий день, як зайшли в Маріуполь, вони вийняли прапор «ДНР». Вже коли була війна, чоловік не витримував і ходив сваритися. Я сказала йому мовчати, бо їм ти нічого не скажеш, а ми могли постраждати. Я учитель сина Наталії також були вчительки, які швидко «перезулися» і пішли до навчання за російською мовою.

ВИЖИВАННЯ

Історії українців

ЮЛІЯ ЗАХАРОВА

27.08.2022

41-річна Наталія з Маріуполя приготувала печка коржики, щоб було що їсти. Замісу виходило 16-17 коржиків, які розділила на три дні. Російські війська стискають кільце оточення Маріуполя, просуваячись углиб міста, але місто залишається під контролем збройних сил України.

Борошна, картоплі, круп та іншої їжі в магазинах було неможливо. Усім цим родиною жінки ділилися сусіди. Ми не запасливі, на вечерю продуктів у нас не було. Тож коли почалася війна, їсти нам було особливо боляче. Але поряд із нами жінки дуже добра бабуся з сином. Вони ділилися борошном, щоб можна було коржики випікати, крупами.

Окупанти стисли кільце навколо Маріуполя

ЮЛІЯ ЗАХАРОВА

15.08.2022

Російські війська стискають кільце оточення Маріуполя, просуваячись углиб міста, але місто залишається під контролем збройних сил України. Є околині міста, які вони, звісно, взяли під контроль. Місто в кільці і кільце, природно, стискається. На 30 день воно увійшло глибше до міста, але місто сьогодні під контролем ЗСУ.

Над містом майорить український прапор. Сьогодні місто Маріуполь залишається українським містом. Наші військові роблять все, щоб він таким залишався і надалі. Ідуть дуже жорстокі бої за наше місто.

Маріуполь починаючи з першого штурму міст, хлопці, полку, морської гвардії Маріуполя Росії змусять збирати

Оборона Маріуполя

ГАЗЕТА

ЮЛІЯ ЗАХАРОВА

13.09.2022

У ході російського вторгнення в Україну командир полку Денис Прокопенко 7 березня 2022 року у відеозверненні закликав закрити небо над Україною й зарадити гуманітарному колапсу в Маріуполі, адже «ворог порушує правила війни, обстрілюючи цивільних і руйнуючи інфраструктуру міста». Маріупольці геноциду». 20 квітня 2022 року у твіттері командира полку С. опублікував відео з цивільного міста.

«Азов»: герої в Україні та терористи в Росії

У Маріуполі на момент початку війни жило близько півмільйона людей - це 10-те за величиною місто України. І найбільший із найбільш близьких до самопроголошеного ДНР і ЛНР - до початку російського вторгнення в Донецьку лише пара десятків кілометрів. Маріуполь знаходиться в Донецькій області - тобто на території, яку претендує влада самопроголошеного ДНР. Повне її «звільнення», під яким мається на увазі захоплення всіх територій, що належать до Донецької області, не належить до Донецької та однією з ідей вторгнення

У Маріуполі базується загін спеціального призначення добровольного батальйону, членів якого на початку конфлікту на Донбасі вивували у прихильно-праворадикальних і навіть неонацистських ідей "Азов" - один із численних підрозділів української Нацгвардії. Боротьба з подібними організаціями з ідеєю російської військової операції в районі Маріуполя зав'язалася в районі Маріуполя та самопроголошеної російської армії України та початку березня місто фактично опинилося на межі геноциду. Результат - на межі геноциду.

ПІСЛЯМОВА

Перегорнуто останню сторінку колективної творчої праці юних здобувачів журналістського фаху... Щирість, чесний погляд у світ довкола і відверте зізнання у тому, що є важливого для кожного з них – чи не головне, найцінніше, що уважний читач відчує у цій СПОВІДІ на початку великої дороги в журналістику. Нелегко писалося, нелегко творилося, нерідко боліло і ще більше переживалося – бо доба нині така. Доба і Долі, обпалені війною...

Переконаний, що майстерність відшліфується, досвід прийде, з'явиться професіоналізм і набудеться популярність, одначе, залишайте «невідредагованими», мої юні друзі-журналісти, ваш чесний погляд на усе, що вас оточує і хвилює, прагнення справедливості, вашу честь і гідність... Чесноти ці мають стати вашим професійним ЗНАКОМ ЯКОСТІ.

І ще. Ніколи не залишайте вашого читача(глядача, слухача) без променів надії, віри, любові. Пам'ятаєте, як переконував вас завершити цю спільну роботу не просто «посеред війни»?.. Дати щось оптимістичне. Ви ж наполягли, відстояли свою творчу концепцію. Поважаю ваш вибір. Як робив і роблю це завжди. Одначе, завершальний акцент подаю з переконанням: Перемога уже на нашому порозі! Її здобувають героїчні Збройні Сили України у пекельній битві з рашистськими окупантами. Її творить героїчний український народ, якому Слава! Й Слава державі нашій, рідній Україні!

ХОЧ ЯК БИ ДОЛЯ УКРАЇНУ НЕ ЛАМАЛА, -

МЕТАЛ МІЦНИЙ, ГАРТОВАНИЙ ВОГНЕМ!

І УКРАЇНА, НАЧЕ СТАЛЬ, З ВОГНЮ ПОСТАЛА, -

В БОРНІ ГАРТУЄМОСЬ, ЄДНАЄМОСЬ, ЖИВЕМО!

Іван Чиж

